

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ

ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

2^η ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Άρθρων 26 & 32 Π.Δ. 114/2010 & των 5401/3-498356 από 11-02-2011 (ΦΕΚ ΥΟΔΔ 35/18-02-2011), 4000/1/67-στ από 18-5-2011 (ΦΕΚ ΥΟΔΔ 167/7-6-2011), 5401/3-359096 από 11/06/2012 (ΦΕΚ ΥΟΔΔ 285/ 13-06-2012), αποφάσεων του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη

ΑΠΟΦΑΣΗ

95/126761

Στο Βύρωνα Αττικής, στην έδρα των Επιτροπών Προσφυγών (Αλατσάτων κ' Καλλιπόλεως 1), στις 13/10/2011, ημέρα Πέμπτη και στην 1/11/2011, ημέρα Τρίτη, μετά την από 27-09-2011 Πρόσκληση του Προέδρου της, συνεήλθε η 2^η Ειδική Επιτροπή Προσφυγών αποτελούμενη από τις:

α) ΧΑΝΤΖΑΡΑ Πηνελόπη (Υπάλληλο του Υπουργείου Εσωτερικών), Πρόεδρο,
β) ΡΟΥΜΑΝΑ Ερασμία (Εκπρόσωπο της Υ.Α. του Ο.Η.Ε. για τους Πρόσφυγες),
αναπληρωματικό μέλος,

γ) ΣΕΡΓΗ Αικατερίνη-Αποστολία (Νομικό, επιλεγμένο από τον σχετικό κατάλογο που κατήρτισε η Ε.Ε.Δ.Α.), αναπληρωματικό μέλος,

με γραμματέα την Αστυφύλακα ΜΠΗΝΙΕΡΗ Γεωργία της Διεύθυνσης Αλλοδαπών/Α.Ε.Α.

Η Επιτροπή συνεδρίασε για να αποφασίσει επί της από 23/01/2009 προσφυγής των κατά δήλωση τους πολιτών ΙΡΑΝ, α) (επ) [REDACTED] (ον) [REDACTED] του [REDACTED] και της [REDACTED], γεν. 17/05/1965, και β) του ανήλικου τέκνου της (επ) [REDACTED] (ον) [REDACTED] του [REDACTED] και της [REDACTED], γεν. 3/08/1997, κατά της υπ' αριθμ. 95/126761 από 14/05/2008 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημόσιας Τάξης του Υπουργείου Εσωτερικών.

Σύμφωνα με το άρθρο 10, παρ.1, του π.δ. 114/2010, διεξήχθη ενώπιον της Επιτροπής μόνο μια ξεχωριστή προσωπική συνέντευξη της πρώτης προσφεύγουσας. Η Επιτροπή λαμβάνοντας υπόψη την ωριμότητα του ανήλικου τέκνου της προσφεύγουσας, αποφάσισε να μην διεξάγει προσωπική συνέντευξη μαζί του.

Η Επιτροπή λαμβάνοντας υπόψη

α) τις διατάξεις του Ν.Δ. 3989/1959 «Περί κυρώσεως της πολυμερούς Συμβάσεως περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων» (ΦΕΚ 201, τ. Α'), όπως συμπληρώθηκε με τον Α.Ν. 389/1968 «Περί κυρώσεως του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967 εν σχέσει προς την Νομικήν Κατάστασιν των Προσφύγων» (ΦΕΚ 125, τ. Α')

β) τις διατάξεις του Π.Δ. 96/2008 «Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της 26ης Απριλίου 2004 για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (L 304/30.9.2004)» (ΦΕΚ 152, τ. Α')

γ) τις διατάξεις του Π.Δ. 114/2010 «Καθιέρωση Ενιαίας διαδικασίας αναγνώρισης σε αλλοδαπούς και ανιθαγενείς του καθεστώτος του πρόσφυγα ή δικαιούχου επικουρικής προστασίας σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου «σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (L326/13.12.2005)» (ΦΕΚ 195, τ. Α')

δ) τις διατάξεις του Ν. 2690/1999 «Κύρωση του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 45, τ. Α').

ε) την υπ' αριθμ. 5401/3-498356/11-2-2011 από 11-02-2011 (ΦΕΚ ΥΟΔΔ 35/18-02-2011) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, με την οποία συγκροτείται η παρούσα Επιτροπή.

στ) την υπ' αριθμ. 4000/1/67 από 18-05-2011 (ΦΕΚ ΥΟΔΔ 167/7-06-2011) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, η οποία τροποποιεί την προαναφερθείσα υπ' αριθμ. 5401/3-498356/11-2-2011 από 11-02-2011 (ΦΕΚ ΥΟΔΔ 35/18-02-2011) απόφαση του ιδίου.

ζ) την υπ' αριθμ. 5401/3-359096 από 11/06/2012 απόφαση Υπουργού Προστασίας του Πολίτη (ΦΕΚ ΥΟΔΔ 285/ 13-06-2012) που προβλέπει την τροποποίηση της υπ' αριθμ. 5401/3-505533 από 7-11-2011 «Σύσταση και συγκρότηση Επιτροπών Προσφυγών του Π.Δ. 114/2010 (Α' 195)», με την οποία αντικαταστάθηκε ο Πρόεδρος της Επιτροπής

η) την υπ' αριθμ. 4000/1/70-α' (ΦΕΚ Β 1725/2-8-2011) απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη που προβλέπει τον Κανονισμό της λειτουργίας των Επιτροπών Προσφυγών του Π.Δ. 114/2010.

θ) την από 18/04/2008 αίτηση ασύλου των προσφευγόντων.

ι) την υπ' αριθμ. 95/126761 από 14/05/2008 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Δημόσιας Τάξης του Υπουργείου Εσωτερικών.

ια) την από 23/01/2009 προσφυγή των προσφευγόντων.

ιβ) τις από 13/10/2011 και 1/11/2011 εκθέσεις προφορικής εξέτασης της προσφεύγουσας

- ιγ) το από 8/11/2011 υπόμνημα των προσφευγόντων και
ιδ) όλα τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου των προσφευγόντων.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η Επιτροπή εξέτασε τα ακόλουθα:

1. Διαδικασία

Όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, η προσφεύγουσα κατά δήλωσή της πολίτης Ιράν εισήλθε την 15/03/2008 στην Ελλάδα, χωρίς νομιμοποιητικά έγγραφα, μέσω της νήσου Λέσβου, μαζί με το ανήλικο τέκνο της (επ) ██████████ (ον) ██████████ του ██████████ γεν. ██████████ (δεύτερο προσφεύγοντα). Την 18/04/2008, υπέβαλε αίτημα για χορήγηση πολιτικού ασύλου στο Τμήμα Πολιτικού Ασύλου της Διεύθυνσης Αλλοδαπών Αττικής, ισχυριζόμενη κατά την εξέταση της ως άνω αιτήσεως ότι εγκατέλειψε τη χώρα φοβούμενη για τη ζωή της. Συγκεκριμένα, ισχυρίστηκε ότι ο σύζυγός της είναι μέλος της οργάνωσης «Sepahe Pardaran Enqelab Eslami» και ασκούσε βία σε βάρος της. Διέφυγε από την οικία της και σύναψε σχέση με άλλον άνδρα. Όταν την συνάντησε ο σύζυγός της, την πήγε στην οικία του και την κλείδωσε με σκοπό να ειδοποιήσει την αστυνομία, προκειμένου να λιθοβοληθεί. Η προσφεύγουσα κατάφερε να δραπετεύσει, μαζί με το ανήλικο τέκνο της. Η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση ασύλου και εκ μέρους του ανήλικου τέκνου της (δεύτερος προσφεύγων).

Κατόπιν της από 13/05/2008 αρνητικής εισήγησης της Διεύθυνσης Αλλοδαπών Αττικής, με την από 14/05/2008 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Δημόσιας Τάξης του Υπουργείου Εσωτερικών απορρίφθηκε το αίτημα για χορήγηση διεθνούς προστασίας και αναγνώρισης της ιδιότητας του πρόσφυγα στην προσφεύγουσα και το ανήλικο τέκνο της με την αιτιολογία ότι στο πρόσωπο της δεν συντρέχουν τα υποκειμενικά και αντικειμενικά στοιχεία του δικαιολογημένου φόβου δίωξης, που είναι απαραίτητα, για να αναγνωρισθεί η ιδιότητα αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. Α της Σύμβασης της Γενεύης 1951. Ειδικότερα, όπως έγινε δεκτό με την προσβαλλόμενη απόφαση, οι προβαλλόμενοι λόγοι είναι αβάσιμοι, διότι δεν προκύπτει από κάποιο αποδεικτικό στοιχείο το αληθές αυτών, ούτε προκύπτει ότι υπέστη ή θα υποστεί ατομική δίωξη από τις αρχές της χώρας της για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων. Επίσης, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, διαφαίνεται ότι η αιτούσα εγκατέλειψε τη χώρα της προς αναζήτηση εργασίας και τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσής της. Τέλος, δεν επέδειξε και

δεν παρέδωσε Εθνικό διαβατήριο ή άλλο ταξιδιωτικό έγγραφο, από τα οποία να αποδεικνύονται επιβεβαιώνονται τα στοιχεία της ταυτότητάς της.

Η ανωτέρω απόφαση επιδόθηκε την 24/05/2008 και κατά αυτής ασκήθηκε από τους προσφεύγοντες εκπρόθεσμη προσφυγή την 22/01/2009 –η οποία εγχειρίστηκε την 23/01/2009, με την οποία ζητούν την επανεξέταση της αίτησής τους για χορήγηση πολιτικού ασύλου και να αναγνωριστεί στο πρόσωπο τους η ιδιότητα του πρόσφυγα διότι έχουν βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο δίωξης στη χώρα καταγωγής τους, προβάλλοντας τους ως άνω ισχυρισμούς.

Την 11/10/2011, η Επιτροπή ομόφωνα έκανε δεκτή την ως άνω προσφυγή καθώς έκρινε ότι η μη εμπρόθεσμη υποβολή της δεν οφείλεται σε υπαιτιότητα της προσφεύγουσας ή του τέκνου της. Επειδή μετά το τέλος της πρωτοβάθμιας διαδικασίας η προσφεύγουσα κλήθηκε από τη Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής/ Τμήμα Ασύλου να παραλάβει το ανανεωμένο ειδικό δελτίο αιτούντος άσυλο -το οποίο είχε ημερομηνία έκδοσης 18/04/2008 και ημερομηνία λήξης 18/10/2008- την ίδια ημέρα που της κοινοποιήθηκε η από 14/05/2008 απορριπτική απόφαση, θεώρησε λόγω πλάνης ότι δεν έπρεπε να προβεί σε κάποια άλλη ενέργεια αφού γνώριζε ότι η διοίκηση κατά πάγια πρακτική όταν επέδιδε απορριπτική απόφαση επί αιτήματος ασύλου, αφαιρούσε ταυτόχρονα το ειδικό δελτίο αλλοδαπού. Η Επιτροπή κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής έλαβε επίσης υπόψη τους προβαλλόμενους από την προσφεύγουσα λόγους ανωτέρας βίας που δικαιολογούν την υπέρβαση της νόμιμης προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής κατά της απορριπτικής απόφασης. Η Επιτροπή αφού έκανε τυπικά δεκτή την προσφυγή προχώρησε στην ουσιαστική εξέταση του αιτήματος της.

2. Ισχυρισμοί της προσφεύγουσας κατά την συζήτηση ενώπιον της Επιτροπής

Η προσφεύγουσα εμφανίστηκε ενώπιον της Επιτροπής σε δυο συνεδριάσεις αυτοπροσώπως, με συνήγορο τη δικηγόρο ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Αικατερίνη (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 31125). Κατά τη διάρκεια της προφορικής εξέτασης, η οποία διεξήχθη με διερμηνέα στην Farsi, μητρική γλώσσα της προσφεύγουσας, η τελευταία εξέθεσε τους κάτωθι ισχυρισμούς:

Είναι Ιρανή πολίτης, αζέρικης καταγωγή από την πλευρά της μητέρας της, διαζευγμένη με δυο τέκνα, ηλικίας 28 ετών (αιτών άσυλο στην Ελλάδα) και 14 ετών (δεύτερος προσφεύγων), άθεη, και απόφοιτη Β' Λυκείου. Εγκατέλειψε τη χώρα της μαζί με το ανήλικο τέκνο της περί τα τέλη του έτους 2007 (φθινόπωρο), ενώ ο ενήλικος υιός της είχε φύγει από το Ιράν με προορισμό την Ελλάδα.

Χωρίς να γνωρίζει την ακριβή διαδρομή που ακολούθησε, η προσφεύγουσα εισήλθε στην Ελλάδα, μέσω της νήσου Λέσβου, περίπου τα Χριστούγεννα του έτους 2007.

Στην χώρα της, γεννήθηκε και διέμενε στην Τεχεράνη όπου η οικογένεια της είχε ιδιόκτητη οικία. Η μητέρα της προσφεύγουσας είχε γεννήσει 18 τέκνα, από τα οποία μόνο τα πέντε επέζησαν. Δεν ακολουθούσε τις νόμιμες διαδικασίες για την έκδοση ταυτότητας για κάθε της τέκνο, αλλά έδινε τις ήδη υπάρχουσες ταυτότητες στο επόμενο τέκνο της. Για το λόγο αυτό, η προσφεύγουσα έχει καταχωρηθεί στις αρχές της χώρας με τα στοιχεία της θανούσης αδελφής της, η οποία όμως έχει δυο χρόνια προγενέστερη ημερομηνία γέννησης. Το γεγονός αυτό είχε ως αντίκτυπο σε όλα τα στάδια της ζωής της προσφεύγουσας, όπως στο σχολείο και στο γάμο της. Ο πατέρας της προσφεύγουσας ήταν εργάτης στο σιδηρόδρομο και απεβίωσε όταν η προσφεύγουσα ήταν σε ηλικία 13 ετών. Μετά το θάνατο του πατέρα, η οικογένεια της συντηρούταν οικονομικά από τη σύνταξη του πατέρα, η οποία όμως δεν ήταν αρκετή. Η μεγάλη της αδελφή παντρεύτηκε και ξεκίνησε να εργάζεται ώστε να τους βοηθάει οικονομικά. Επιπλέον, εργαζόταν και ο μεγαλύτερος αδελφός της, 28 ετών. Δεν είχαν καμία άλλη κρατική ενίσχυση.

Ως προς του λόγους εγκατάλειψης της χώρας της, η προσφεύγουσα δήλωσε τα εξής:

Στο λύκειο, η προσφεύγουσα είχε δραστηριοποιηθεί στο κομμουνιστικό κόμμα, χωρίς να έχει μελετήσει σε βάθος την θεωρία του κομμουνισμού, μετά από παρότρυνση ενός φίλου της. Κατά δήλωση της προσφεύγουσας, έγινε μέλος του κομμουνιστικού κόμματος αφοτόυ ήρθε στην Ελλάδα (βλ. σχετική προσκομιζόμενο αντίγραφο πιστοποιητικού, το οποίο βεβαιώνει ότι είναι μέλος του εργατικού κομμουνιστικού κόμματος του Ιράν-Worker Communist Party of Iran). Κατά τη διανομή ενημερωτικών φυλλαδίων και εφημερίδων για το κόμμα, άτομα που αργότερα έγιναν γνωστοί ως «φρουροί της επανάστασης», την συνέλαβαν και την οδήγησαν σε χώρο κράτησης της «Komite», με άλλα τρία άτομα, τα οποία κρατήθηκαν σε ξεχωριστά δωμάτια. Κατά τη διάρκεια της κράτησης της, η οποία διήρκεσε τρεις ημέρες, ένας ένστολος άνδρας, ο οποίος ανήκε στις δυνάμεις της «Komite» και ήταν φανατικός μουσουλμάνος, την βίασε. Ο ίδιος άνδρας την ανάγκασε να υπογράψει έγγραφο, χωρίς να γνωρίζει το περιεχόμενο του, με το οποίο αφέθηκε ελεύθερη και γι' αυτό υποθέτει ότι ήταν δήλωση μετάνοιας της.

Η προσφεύγουσα δεν ασχολήθηκε ξανά με τις δράσεις του κομμουνιστικού κόμματος, καθώς η μητέρα της την εξανάγκασε να παντρευτεί τον άνδρα που την βίασε, τον [REDACTED] θεωρώντας ότι είναι ντροπή στην κοινωνία για μια κοπέλα να μην είναι παρθένα. Συγκεκριμένα, μετά την απελευθέρωση της, ο [REDACTED] την συνόδευσε στην οικία της και τη ζήτησε σε γάμο από τη μητέρα της, λέγοντας ότι την αγαπάει και τη θεωρεί ήδη γυναίκα του καθώς είχαν ήδη σεξουαλική επαφή με τη συναίνεση της προσφεύγουσας, τελώντας προσωρινό γάμο («sigheh»), ώστε να μην

τελούν αμαρτία. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, δεν κατάλαβε αν πράγματι ο Ahmed διάβασε την προσευχή του «sigheh», δεδομένης της ταραχής της αλλά ποτέ δεν έδωσε την συναίνεση της. Η προσφεύγουσα προσπάθησε να δείξει την αντίθεση της, προσπαθώντας να αυτοκτονήσει δυο φορές, μέχρι την ημέρα του γάμου της. Αντίθετα, η μητέρα της πίστευε ότι ο γάμος της με ένα μουσουλμάνο θα την έφερνε στο «σωστό δρόμο», καθώς γνώριζε ότι η προσφεύγουσα δεν πίστευε στο Ισλάμ. Η μητέρα της και ο αδελφός της, μετά το περιστατικό αυτό, ασκώντας της έντονη σωματική βία, την εξανάγκασαν να παντρευτεί, σε ηλικία 15 ετών, σύμφωνα με τα μουσουλμανικά πρότυπα. Κατά δήλωση της προσφεύγουσας, την πάντρεψαν όταν ήταν ακόμα παιδί, 15 ετών, και τα δυο παιδιά της τα απέκτησε μετά από βιασμό, διότι όταν δεν υπάρχει αγάπη, κάθε φορά ο βιασμός δεν είναι μόνο βία στο σώμα και αλλά και στην ψυχή.

Κατά δήλωση της προσφεύγουσας, το τελευταίο χρόνο του σχολείου ήταν ήδη παντρεμένη, σε ηλικία 16 ετών, αν η ταυτότητα της έδειχνε 18 ετών. Παρακολουθούσε κανονικά μαθήματα, διαμένοντας όμως στο σπίτι της μητέρας της για περίπου ένα χρόνο μετά το γάμο. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, είναι συνηθισμένο στο Ιράν να παντρευτεί κανείς και μέχρι να φτιαχτεί η οικία του ζεύγους, να διαμένουν οι σύζυγοι σε διαφορετικά σπίτια. Το έθιμο αυτό ονομάζεται «aghd».

Μετά το γάμο της, ο άνδρας της έβαλε τους όρους του, να προσεύχεται, να νηστεύει, να φοράει τσαντόρ, ακόμα και μπροστά στα άρρενα ανίψια της, να μην πάει σχολείο και γενικά να μην βγαίνει εκτός της οικίας μόνη της, κατά την απουσία του. Σε ηλικία 19 ετών, γέννησε το πρώτο τέκνο της και στα 30 της το δεύτερο τέκνο της. Ο γάμος της διήρκεσε 10 έτη, κατά τη διάρκεια του οποίου την κακοποιούσε συστηματικά, με την παραμικρή αφορμή, με αποτέλεσμα να υποβληθεί σε τέσσερις επεμβάσεις στα μάτια της, να έχει τεχνητή οδοντοστοιχία, να έχει χάσει την ακοή της από το αριστερό αυτί της. Η μητέρα της φοβόταν τον σύζυγό της καθώς και η οικογένεια του άνδρα της (ο αδελφός του και η μητέρα του) την χτυπούσε αν έβλεπαν την όποια αντίδραση της. Για το λόγο αυτό, η μητέρα της την συμβούλευε να κάνει ό, τι της λέει, χωρίς αντίρρηση, θυμίζοντας της ότι αυτός την έσωσε από τη φυλακή και την εκτέλεση. Η οικογένεια του άνδρα της πίστευε ότι με το γάμο αυτό, φέρνει ένα κομμουνιστή στο σωστό δρόμο. Η προσφεύγουσα επισκεπτόταν ακόμα και το σπίτι της οικογένειας της φορώντας με τσαντόρ και μόνο με τη συνοδεία του συζύγου της ή κάποιου μέλους της οικογένειας. Σε ηλικία 28 ετών, η προσφεύγουσα έχασε την μια ωοθήκη της, όταν ο σύζυγός της την χτύπησε με το πόδι του. Δεν της έδινε ποτέ χρήματα, της παρείχε μόνο την τροφή και στέγη, αν και η οικία, όπου διέμεναν δεν ήταν ιδιόκτητη αλλά την ενοικίαζαν.

Ως προς την εργασία του συζύγου της, η προσφεύγουσα δήλωσε τα εξής: Ο σύζυγος της κατά τη διάρκεια του γάμου τους ανέβηκε σε ιεραρχία στις τάξεις των φρουρών της Επανάστασης (Σεπάχ) και έγινε κατάσκοπος, μυστικός πράκτορας. Δεν της είχε πει όμως την θέση είχε ακριβώς. Ταξίδευε για αποστολές, σε άλλες χώρες, όπως Αφγανιστάν, Πακιστάν, Κίνα, Ντουμπάι, έχοντας τέσσερις

διαφορετικές ταυτότητες. Στις χώρες αυτές, είχε παντρευτεί και άλλες γυναίκες, λέγοντας ότι επιτρέπεται από την μουσουλμανική θρησκεία. Το γεγονός αυτό το πληροφορήθηκε η προσφεύγουσα όταν είδε κρυφά τις ταυτότητες του, σε μια από τις οποίες εμφανιζόταν με το όνομα, [REDACTED]. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, ο σύζυγός της είχε τελέσει προσωρινό γάμο με άλλες γυναίκες, και στην Τεχεράνη, όντας περήφανος γι αυτό. Κάποιες φορές, φορούσε στολή, κάποιες άλλες όμως όχι. Είχε μεγάλη εξουσία καθώς ανήκε στους Σεπάχ. Η προσφεύγουσα είχε καταλάβει την ιδιότητα του αυτή, από την στολή του αλλά και την ταυτότητα του ως Σεπάχ. Δήλωσε ότι δεν γνωρίζει πως μπορεί ένας Σεπάχ να ταξιδεύει σε άλλες χώρες. Κατά τη διάρκεια της απουσίας του συζύγου της, η προσφεύγουσα διέμενε στο σπίτι της μητέρας του, ενώ όταν ήταν χτυπημένη, μετά την άρνηση της πεθεράς της να την περιθάλψει, διέμενε στο πατρικό της.

Γενικά, η οικογένεια της δεν έκανε καμία ενέργεια να την προστατεύσει, αν και η ίδια η προσφεύγουσα τους το είχε ζητήσει. Αντίθετα, την προέτρεπαν να συνεχίσει να μένει μαζί του, λόγω του φόβου τους και διότι ήταν ο σύζυγός της. Ήταν για αυτούς ντροπή μια κόρη παντρεμένη να επιστρέφει σπίτι της οικογένειας.

Ως προς την διαδικασία διαζυγίου της προσφεύγουσας: κατά την απουσία του συζύγου της, το 1992, ένας φίλος του άνδρα της αδελφής της, ο οποίος εργαζόταν ως δικαστής στα δικαστήρια, την βοήθησε να ξεκινήσει τις διαδικασίες διαζυγίου, αφού προηγουμένως χρηματίστηκε. Ο σύζυγος της αδελφής της ήταν ο μοναδικός από την οικογένεια της που διαφωνούσε με τον άνδρα της, για αυτό και την βοήθησε. Η προσφεύγουσα εξιστόρησε τους λόγους διαζυγίου στον δικαστή, και ο τελευταίος αφού τους κατέγραψε, την βοήθησε στην έκδοση διαζυγίου, κάνοντας όλες τις απαραίτητες ενέργειες, μόνος του, χωρίς την παρουσία της προσφεύγουσας. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, στο Ιράν, υπάρχει η δυνατότητα από το νόμο, να εκδοθεί διαζύγιο χωρίς την παρουσία των διαδίκων, μόνο με εξουσιοδότηση. Στην αίτηση διαζυγίου της, ισχυρίστηκαν ψευδώς ότι ο σύζυγός της έχει εγκαταλείψει την ίδια και τα τέκνα τους, ήδη για διάστημα επτά ετών. Η προσφεύγουσα δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο, παρά μόνο υπέγραψε κατά την παραλαβή της απόφασης. Στο σημείο αυτό, η προσφεύγουσα προσκόμισε την δικαστική απόφαση διαζυγίου, όπου εμφανίζεται ως ημερομηνία έκδοσης του διαζυγίου η 25/08/1371, ημερομηνία που αντιστοιχεί κατά προσέγγιση στην 16/11/1992. Σε ερώτηση της Επιτροπής, σχετικά με την ύπαρξη της υπογραφής του συζύγου της στην απόφαση και την αναφορά ότι η ίδια δεν έχει καμία περαιτέρω αξίωση, η προσφεύγουσα απάντησε ότι δεν ξέρει, καθώς την βοήθησε ο δικαστής. Συμπλήρωσε ότι δεν δικαιούταν διατροφή, διότι η ίδια ζήτησε διαζύγιο. Σε διευκρινιστική ερώτηση, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι είχε την επιμέλεια του τέκνου της, μέχρι να βρεθεί ο σύζυγός της, με βάση τον ισχυρισμό της ότι ο τελευταίος τους είχε εγκαταλείψει. Όταν αργότερα προσπάθησε να επικοινωνήσει με τον δικαστή, με σκοπό να την συμβουλέψει για τις διαδικασίες που πρέπει να

ακολουθήσει για να αποκτήσει την γονική μέριμνα του παιδιού της, ο γαμπρός της δεν κατάφερε να τον εντοπίσει. Ο σύζυγός της έμαθε για την απόφαση διαζυγίου όταν επέστρεψε να την πάρει από το σπίτι τα μητέρας της, καθώς αρνήθηκε να τον ακολουθήσει, ενημερώνοντας τον ότι έχουν χωρίσει. Συγκεκριμένα, ο σύζυγός της την αναζήτησε ενάμιση έτος αργότερα (1993-1994) και την εξανάγκασε να ξαναζήσει μαζί του, καθώς δεν αναγνώριζε το διαζύγιο. Όμως, σε κάθε περίπτωση, τέλεσαν προσωρινό γάμο διάρκειας 10 ετών, κατά τη διάρκεια του οποίου απέκτησε και τον δεύτερο υιό της.

Ως προς το διάστημα συμβίωσης τους με προσωρινό γάμο: Επιστρέφοντας σπίτι, η προσφεύγουσα προσπάθησε να αυτοκτονήσει, παίρνοντας μεγάλη ποσότητα χαπιών. Αφού της παρασχέθηκε ιατρική βοήθεια, ο σύζυγός της την απείλησε ότι θα την σκοτώσει, τραυματίζοντας την στον αντίχειρα και λέγοντας ότι «αν επιθυμείς να πεθάνεις, μπορώ να το κάνω και εγώ». Κατά το διάστημα αυτό, της φερόταν εξευτελιστικά και την κακοποιούσε σεξουαλικά, με τη χρήση διάφορων αντικειμένων, προβαίνοντας σε παρά φύση σεξουαλικές πράξεις, χωρίς τη συναίνεση της. Οι πράξεις αυτές την έχουν προκαλέσει σοβαρές βλάβες στα γεννητικά της όργανα αλλά και άλλα τμήματα του σώματος της, οδηγώντας την στο νοσοκομείο.

Μετά από έξι-επτά έτη (2000-2001) ή επτά-οκτώ έτη (2001-2002) όπως δήλωσε στην συνέχεια, ο σύζυγός της έφυγε για μια αποστολή διάρκειας δυο ετών. Τότε, με τη βοήθεια της μητέρας της, η οποία είχε πλέον συνειδητοποιήσει την σοβαρότητα της κατάστασης, ενοικίασε ένα μικρό σπίτι στο όνομα της θείας της, όπου ζούσε κρυφά με τον μικρό της γιο, δεχόμενη επισκέψεις μόνο από την αδελφή της. Δεν έβγαине συχνά έξω, φοβούμενη τον σύζυγο της και την οικογένεια του. Το σπίτι αυτό δεν ήταν πολύ μακριά από το παλιό της σπίτι αλλά ο σύζυγός της, νομίζοντας ότι είχε φύγει από την Τεχεράνη, δεν είχε καταφέρει να την εντοπίσει, αν και εργαζόταν για το κράτος. Το διάστημα των τεσσάρων ετών που ζούσε μόνη της, την βοηθούσε οικονομικά η μητέρα της αλλά και ένας άνδρας, τον οποίο γνώρισε στην αγορά της Τεχεράνης. Το όνομα του άνδρα ήταν Mahmoud.

Στο σημείο αυτό, η προσφεύγουσα προσκόμισε έγγραφο (πιστοποιητικό διαζυγίου) που έχει εκδοθεί από το τμήμα καταχώρισης διαζυγίων και γάμων του ιρανικού Οργανισμού καταχώρησης επίσημων εγγράφων, με ημερομηνία έκδοσης 16/07/1390 (η οποία αντιστοιχεί περίπου στην 8/10/2011), στο οποίο πιστοποιείται ότι το διαζύγιο της εκδόθηκε χωρίς την παρουσία του συζύγου της την 25/08/1371 (ήτοι 16/11/1992) και η ίδια υπέγραψε και για λογαριασμό του συζύγου της. Το συγκεκριμένο έγγραφο της το απέστειλε η αδελφή της μετά την πρώτη συνεδρίαση της Επιτροπής. Η διεύθυνση που αναγράφεται στο διαζύγιο ως δική της είναι η διεύθυνση της μητέρας της, στην οποία η προσφεύγουσα διέμενε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας διαζυγίου.]

Ως προς τη γνωριμία και τη σχέση της με τον άνδρα που την βοηθούσε οικονομικά: Η προσφεύγουσα ξεκίνησε να εργάζεται από το σπίτι της, πακετάροντας κάλτσες και γάντια. Γνώριζε τον Mahmoud, καθώς ήταν ο υπεύθυνος για την παράδοση των εμπορευμάτων που έπρεπε να πακετάρει και ένας τους ιδιοκτήτες της επιχείρησης. Ανέπτυξαν φιλική σχέση, της έφερνε τα πράγματα και μετά το ωράριο εργασίας, έτρωγαν μαζί, έπιναν τσάι. Κατά τη διάρκεια των συναντήσεων αυτών, συζητούσαν για τη ζωή της. Όταν κατάλαβε ότι η προσφεύγουσα κρυβόταν, την βοήθησε οικονομικά, προτείνοντας την ως μαγείρισσα σε πάρτι συγγενών και φίλων του. Διατηρούσαν μόνο φιλική σχέση καθώς ήταν παντρεμένος με παιδιά, και ποτέ δεν είχαν ερωτική ή σεξουαλική σχέση. Σε διευκρινιστική ερώτηση της Επιτροπής σχετικά με την αναντιστοιχία του συγκεκριμένου ισχυρισμού της με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα απάντησε ότι δεν ζούσε μαζί με τον Mahmoud, μόνο την βοηθούσε οικονομικά και διατηρούσαν φιλική σχέση.

Ως προς τον εκ νέου εντοπισμό από τον σύζυγό της: περίπου την άνοιξη του ιρανικού έτους 1386 (ήτοι 2007), η προσφεύγουσα συνοδευόμενη από τον φίλο της, γυρνούσε από τα ψώνια, αργά το βράδυ, με το αμάξι του. Ενώ ήταν σταματημένοι στην αρχή του δρόμου του Πανεπιστημίου, λόγω της κόκκινης ένδειξης του φωτεινού σηματοδότη, από ένα άλλο αμάξι, βγήκε ο σύζυγός της, άνοιξε την πόρτα του οχήματος, στο οποίο επέβαινε η προσφεύγουσα, και την τράβηξε με τη βία έξω, σέρνοντας την από τα μαλλιά. Ο φίλος της διέφυγε και ο σύζυγός της άρχισε να την ξυλοκοπά δημοσίως, έως ότου ήρθε ένα περιπολικό της αστυνομίας. Αφού ο σύζυγός της μίλησε με τους αστυνομικούς υπαλλήλους, οι οποίοι δεν επενέβησαν περαιτέρω, οδήγησε την ίδια και τον υιό της σε ένα παλιό σπίτι, νότια της πόλης, όπου την κράτησε φυλακισμένη για περίπου 45 ημέρες. Το διάστημα αυτό, την υπέβαλε συνεχώς σε ψυχολογικά και σωματικά βασανιστήρια. Επίσης, δέχθηκε σεξουαλική κακοποίηση από το σύζυγό της, ενώ ήταν παρών ένας φίλος του, ονόματι Aras. Σε όλες αυτές τις πράξεις προέβη ο σύζυγός της μετά τη λήξη του προσωρινού τους γάμου, παρά το γεγονός ότι ως θρήσκος θα έπρεπε να θεωρεί τις πράξεις αυτές αμαρτωλές.

Ως προς την διαφυγή της από το σπίτι του συζύγου της: ενώ ο σύζυγός της κοιμόταν στον επάνω όροφο, και ο φίλος του μιλούσε στο τηλέφωνο, η προσφεύγουσα βρήκε ευκαιρία να διαφύγει με τον υιό της, από μια πόρτα που οδηγούσε στην αυλή. Σταμάτησε το πρώτο αμάξι που περνούσε, ζητώντας από τον οδηγό να την μεταφέρει στο Karaj στο σπίτι μιας φίλης της, με την πρόφαση ότι ο μεγαλύτερος της γιος είχε κάποιο ατύχημα εκεί. Έμεινε εκεί μερικές μέρες, μέχρι να ετοιμάσει κάποια πράγματα σε συνεργασία με τον Mahmoud για να φύγει για την πόλη Urumieh και στη συνέχεια να εγκαταλείψει τη χώρα με τη βοήθεια διακινητή.

Σε ερώτηση της Επιτροπής σχετικά με τη δυνατότητα να καταγγείλει στις αρχές τις πράξεις του συζύγου της, η προσφεύγουσα απάντησε ότι δεν ήταν δυνατόν, καθώς ο σύζυγός της ήταν επικίνδυνος και κατάσκοπος της Ettela'at. Αν οι αρχές μπορούσαν να την προστατεύσουν, η

αστυνομία, δεν θα έφευγε, όταν είδαν τον σύζυγο της να την τραβάει από τα μαλλιά και να την σέρνει στο δρόμο. Συμπλήρωσε ότι μόνο η αδελφή της γνωρίζει ότι βρίσκεται στην Ελλάδα, η οποία μάλιστα την πληροφόρησε ότι μετά την αναχώρηση της, η Ettela'at ζήτησε από τη μητέρα και τον αδελφό της, να μάθουν που βρίσκεται η ίδια. Στη συνέχεια, ο σύζυγός της τους έδειξε ένα έγγραφο, στο οποίο φαίνεται ότι η προσφεύγουσα είναι κομμουνίστρια και κατηγορείται ως mohareb (εχθρός του θεού). Το έγγραφο το έφτιαξε ο σύζυγός της και όχι το δικαστήριο. Στη ίδια απάντηση, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι δεν έδειξαν κανένα έγγραφο στην μητέρα της, μόνο της είπαν ότι υπάρχει. Ήταν απόφαση, άτομα από την Ettela'at ήρθαν και τους έδειξαν αυτό το χαρτί.

Σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα καταγωγής της, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι εγκαταλείποντας το Ιράν, έσωσε τη ζωή τη δική της και του υιού της. Αν επιστρέψει, θα την συλλάβουν και θα την σκοτώσουν δια λιθοβολισμού. Σε ερώτηση της Επιτροπής για την κατηγορία που της έχουν απαγγείλει, η προσφεύγουσα απάντησε ότι με βάση το έγγραφο που έχουν φτιάξει, είναι στη μαύρη λίστα και δεν μπορεί να φύγει από τη χώρα. Σε διευκρινιστική ερώτηση της Επιτροπής σχετικά με το εν λόγω έγγραφο, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι δεν είπε ότι ο άνδρας της έφτιαξε το έγγραφο, αλλά ενημέρωσε την οικογένειά της. Ήταν καταγγελία από τον σύζυγό της. Σε ερώτηση της Επιτροπής σχετικά με τον λόγο που κατηγορούνταν, η προσφεύγουσα είπε ότι ο σύζυγός της ήθελε να την σκοτώσει επειδή έφυγε. Σε διευκρινιστική ερώτηση, απάντησε καταφατικά ότι κατηγορούνταν ως κομμουνίστρια. Στη συνέχεια, δήλωσε ότι υπάρχουν και άλλες κατηγορίες εναντίον της. Συγκεκριμένα, ο σύζυγός της την κατηγορήσε ότι διατηρούσε σχέση με άλλον άνδρα τα τέσσερα έτη που δεν ζούσε μαζί του αλλά και ότι απήγαγε τον υιό τους. Σε ερώτηση της Επιτροπής σχετικά με τον τρόπο που πληροφορήθηκε τα παραπάνω, ισχυρίστηκε ότι ένας αξιωματούχος της Ettela'at εξήγησε τις κατηγορίες στην οικογένειά της. Σε ερώτηση σχετικά με το αν έχει γίνει δίκη ή απλά υπάρχουν καταγγελίες του συζύγου της, η προσφεύγουσα είπε ότι δεν έχει παραστεί σε δικαστήριο αλλά όπου και να πάει όλοι γνωρίζουν τις κατηγορίες του συζύγου της.

Σε ερωτήσεις της Επιτροπής σχετικά με την αναντιστοιχία των ισχυρισμών της με όσα αναγράφονται στην προσφυγή της, αρχικά για την ύπαρξη απόφασης λιθοβολισμού εις βάρος της, η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι πράγματι η εν λόγω απόφαση είναι έτοιμη, ο σύζυγός της είπε ότι θα την λιθοβολήσει. Στη συνέχεια, σχετικά με την μη αναφορά της ενασχόλησης με τον κομμουνισμό, η προσφεύγουσα απάντησε ότι δεν ξέρει τι είναι προσφυγή και συμπλήρωσε ότι άρχισε να δραστηριοποιείται στα πλαίσια του κομμουνισμού, το έτος 1357 (ήτοι 1978), ενώ το 1360 (ήτοι 1980) η κυβέρνηση απαγόρευσε κάθε τέτοια δραστηριότητα. Σχετικά με το κομμουνισμό, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι είναι μια θεωρία μακριά από τη θρησκεία, για την υπεράσπιση των εργατών, την ελευθερία, τα ίσα δικαιώματα ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες, την καταπολέμηση

των ταξικών ανισοτήτων, την οποία έχει αναπτύξει ο Μάρξ. Στο Ιράν, τα τελευταία 15 έτη, έχει αναπτύξει δραστηριότητα το κομμουνιστικό κόμμα, «Κομμουνιστική Κοινωνία Εργατών», το οποίο όμως δεν έχει μεγάλη δραστηριοποίηση στην Ελλάδα.

Σε ερώτηση της συνηγόρου της σχετικά με τις διώξεις των άθεων στο Ιράν, η προσφεύγουσα απάντησε ότι αντιμετωπίζουν την θανατική ποινή και κάθε μουσουλμάνος έχει τη δυνατότητα να τους σκοτώσει. Σε διευκρινιστική ερώτηση της Επιτροπής σχετικά με το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια στο Ιράν, δεν έχει καταγραφεί καμία παρόμοια εκτέλεση, η προσφεύγουσα είπε ότι αν ξέρουν ότι είναι κάποιος άθεος, όπως το ξέρει ο σύζυγός της, τους διώκουν και τους σκοτώνουν κρυφά.

Με το από 8/11/2011 υπόμνημα της, η προσφεύγουσα διευκρίνισε τους έξης προφορικά εκτιθέμενους ισχυρισμούς της:

Κατά την διάρκεια της κράτησης από το σύζυγό της, η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι: «η κακοποίηση μου ήταν χειρότερη από ποτέ άλλοτε, διότι ο άνδρας μου ήταν οργισμένος που τον είχα εγκαταλείψει για μια ακόμη φορά, αλλά κυρίως γιατί θεωρούσε ότι είχα συνάψει σχέση με το Μαχμούτ, με τον οποίο μας είδε μαζί αργά εκείνο το βράδυ. Κατά τη διάρκεια του εγκλεισμού μου, ο άνδρας μου με τον φίλο του μιλώντας μεγαλόφωνα ενώπιόν μου συζητούσαν και σχεδίαζαν το λιθοβολισμό μου.»

Ως προς τις κατηγορίες που υπάρχουν εις βάρος της στο Ιράν: «Αφού έφυγα από τη χώρα, ο άνδρας μου έκανε καταγγελία εις βάρος μου, βάσει της οποίας με κατηγορεί για απαγωγή του κοινού μας τέκνου, μοιχεία, και ως Moharebeh λόγω των πολιτικών μου ιδεών που εκφράζονταν κυρίως μέσα από τις θέσεις μου για ισότητα και ελευθερία, αλλά και της αθεΐας μου. [...] Για τα παραπάνω δεν γνωρίζω αν έχω δικαστεί και καταδικαστεί. Δεδομένης της θέσης του συζύγου μου, του τρωτού και διεφθαρμένου συστήματος απονομής δικαιοσύνης, αλλά και των αναχρονιστικών, θεοκρατικών και απολυταρχικών ιδεών από τις οποίες εμπνέεται η ιρανική νομοθεσία, είναι σχεδόν βέβαιο πως σε περίπτωση δικαστικής κρίση μου για τις ως άνω κατηγορίες, θα καταδικαστώ.»

Ως προς την ανάπτυξη πολιτικής δραστηριότητας της προσφεύγουσας στο Ιράν: «κατά την εφηβική μου ηλικία είχα έρθει σε επαφή με την κομμουνιστική ιδεολογία, χωρίς όμως να έχω εντυπώσει σε αυτήν και χωρίς να έχω προλάβει να αναπτύξω πολιτική δραστηριότητα. Οι πολιτικές μου πεποιθήσεις πιο πολύ εκφράζονταν εμμέσως και συγκεκριμένα μέσα από τις φιλελεύθερες ιδέες μου περί ισότητας των ανθρώπων και των φύλων καθώς και στην απέχθειά μου προς τη θρησκεία, την οποία θεωρούσα- και θεωρώ- βαθιά υποκριτική, δεδομένου ότι αποτελεί έρεισμα και άλλοθι απάνθρωπων συμπεριφορών. Ωστόσο, δεδομένης της προσωπικής μου ζωής, αλλά και της απόλυτης ανελευθερίας έκφρασης που επικρατεί στο Ιράν, σε συνδυασμό με τις νόρμες που επιτάσσει η θεοκρατική και ανδροκρατούμενη κοινωνία του Ισλάμ, ήμουν αναγκασμένη να εκφράζομαι

περιορισμένα και να υιοθετώ συμπεριφορές που θεωρούσα μειωτικές και απαξιωτικές (π.χ. προσευχή, νηστεία, hijab)».

Ως προς την πολιτική δραστηριοποίηση της προσφεύγουσας στην Ελλάδα: «Ακόμα, εντάχθηκα στους κόλπους της Καμπάνιας των Ιρανών πολιτικών προσφύγων στην Ελλάδα (Campaign for Iranian Political Refugees in Greece), μέσα από την οποία ανέπτυξα διάφορες δράσεις. Η δράση μου μάλιστα προκύπτει και από τις προσκομιζόμενες φωτογραφίες από συμμετοχές μου σε διαδηλώσεις κατά την εργατική πρωτομαγιά στην Αθήνα, σε καμπάνιες κατά του Ιρανικού καθεστώτος στο Πολυτεχνείο, σε διαδηλώσεις για τα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων κ.α.. Ακόμα, από τις φωτογραφίες προκύπτουν και οι δεσμοί που έχω αναπτύξει με αναγνωρισμένους πρόσφυγες στο πλαίσιο της συσπείρωσής μας στον αγώνα για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας, καθώς και στον αγώνα κατά του ιρανικού καθεστώτος. Ακόμα η δραστηριότητα μου αποτυπώνεται μέσω φωτογραφιών που φιλοξενούνται σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης όπως το Facebook και μάλιστα σε σελίδες ελεύθερα προσβάσιμες από όλους (λ.χ. η σελίδα Campaign for Iranian Political Refugees in Greece)».

Ως προς το φόβο/κίνδυνο δίωξης σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα της, ισχυρίστηκε ότι «πέραν των λόγων για τους οποίους εγκατέλειψα τη χώρα μου έχοντας δικαιολογημένο φόβο δίωξης, αντιμετωπίζω φόβο δίωξης και για λόγους που συνδέονται με τη πολιτική δράση που ανέπτυξα στη χώρα ασύλου, ήτοι στην Ελλάδα» και «υπάρχει κίνδυνος να δεχτώ διώξεις λόγω των θρησκευτικών μου πεποιθήσεων, καθώς δεν ασπάζομαι το ισλαμικό δόγμα, αλλά είμαι άθεη».

Η Επιτροπή αξιολόγησε τα παρακάτω στοιχεία:

Η Επιτροπή αξιολόγησε τα ως άνω πραγματικά περιστατικά τα οποία η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον της και έκρινε ως κρίσιμους τους παρακάτω ισχυρισμούς:

- Είναι πολίτης Ιράν, διαζευγμένη δυο τέκνα, τα οποία βρίσκονται στην Ελλάδα, εκ των οποίων ο πρώτος είναι ενήλικος (αιτών άσυλο) και ο δεύτερος ανήλικος (2ος προσφύγων)
- Κατά τη διάρκεια κράτησης της για διανομή φυλλαδίων του κομμουνιστικού κόμματος σε κτίριο της Komite, υπέστη βιασμό από τον [REDACTED], ο οποίος ανήκε στους Σεπάχ και στη συνέχεια υπέγραψε κάποιο έγγραφο, μάλλον δήλωση μετάνοιας
- Σύναψε γάμο, παρά τη θέληση της, με τον [REDACTED]
- Κατά τη διάρκεια του 10ετούς γάμου της, υπήρξε θύμα ενδοοικογενειακής βίας και συνεχούς καταπίεσης, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό της, ψυχικό και σωματικό

▪ Κατά τη διάρκεια επαγγελματικού ταξιδιού του συζύγου της, κατάφερε να εκδώσει διαζύγιο χωρίς την παρουσία του, την 16/11/1992, ισχυριζόμενη ψευδώς ότι ο σύζυγος της την είχε εγκαταλείψει

Ο σύζυγός της την ανάγκασε να συνάψουν εκ νέου προσωρινό γάμο διάρκειας 10 ετών, μετά την επιστροφή του, συνεχίζοντας να την κακοποιεί

▪ Το 2001-2002, με τη βοήθεια της οικογένειάς της, εγκατέλειψε με το ανήλικό τέκνο της την οικία του συζύγου της, κατά την απουσία του, διαμένοντας για περίπου τέσσερα έτη σε οικία σε κοντινή περιοχή της Τεχεράνης, με κάθε προφύλαξη

▪ Κατά τη διάρκεια των ετών αυτών, ανέπτυξε φιλικές σχέσεις με τον εργοδότη της, Mahmoud

▪ Το 2007, ενώ βρισκόταν μαζί με τον Mahmoud, ο σύζυγός την εντόπισε και την ανάγκασε να τον ακολουθήσει μαζί με το ανήλικό τέκνο της, κρατώντας την για περίπου 45 ημέρες, μετά όμως τη λήξη του προσωρινού τους γάμου. Το διάστημα αυτό, την υπέβαλε συνεχώς σε ψυχολογικά και σωματικά βασανιστήρια, παρουσία ενός φίλου του.

▪ Κατέφερε να εγκαταλείψει την χώρα με τον ανήλικό υιό της, με την βοήθεια του Mahmoud

▪ Σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα της, εκκρεμούν κατηγορίες εις βάρος της ως moharebeh (εχθρός του θεού), λόγω των πολιτικών της ιδεών ως κομμουνίστρια και της αθεΐας της

▪ Σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα της, θα της επιβληθεί ποινή λιθοβολισμού, όπως σχεδίαζε ο σύζυγος της με τον φίλο του, για μοιχεία, λόγω της σχέσης της με τον Mahmoud

▪ Σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα της, θα υποστεί τις συνέπειες της απαγωγής του ανήλικου τέκνου της

▪ Σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα της, θα αντιμετωπίσει δίωξη, για λόγους που συνδέονται με τη πολιτική δράση που ανέπτυξε στην Ελλάδα.

Επιπλέον, η Επιτροπή κατά την αξιολόγηση της αξιοπιστίας έλαβε υπόψη τα παρακάτω κατατεθέντα από τους προσφεύγοντες σχετικά έγγραφα:

1. Το από 7/10/2011 αντίγραφο πιστοποιητικού, το οποίο βεβαιώνει ότι η προσφεύγουσα είναι μέλος του εργατικού κομμουνιστικού κόμματος του Ιράν (Worker Communist Party of Iran).
2. Αντίγραφο της ταυτότητας/κάρτας αστικής κατάστασης (shenasnameh) της προσφεύγουσας και μετάφραση του στην αγγλική, σύμφωνα με το οποίο η προσφεύγουσα έχει δυο άρρενα τέκνα, ~~Shahrooz, γενν. 22/03/1982 και Amir, γενν. 09/03/1982~~, έγγαμη με τον ~~Ali Akbar Reza Keshavarz~~, με ημερομηνία γάμου την 21/03/1983 και ημερομηνία διαζυγίου την 16/11/1992.
3. Αντίγραφο μετάφρασης στην αγγλική της απόφασης διαζυγίου της προσφεύγουσας, με ημερομηνία καταχώρησης του διαζυγίου την 16/11/1992, σύμφωνα με το οποίο η απόφαση του

διαζυγίου δόθηκε στην σύζυγο. Επιπλέον, αναφέρεται ότι ο σύζυγός της προσφεύγουσας είναι στρατιωτικός.

4. Το από 16/07/1390 (η οποία αντιστοιχεί περίπου στην 8/10/2011) έγγραφο (πιστοποιητικό διαζυγίου) που έχει εκδοθεί από το τμήμα καταχώρισης διαζυγίων και γάμων του ιρανικού Οργανισμού καταχώρισης επίσημων εγγράφων, στο οποίο πιστοποιείται ότι το διαζύγιο της προσφεύγουσας εκδόθηκε χωρίς την παρουσία του συζύγου της την 25/08/1371 (ήτοι 16/11/1992) και η ίδια υπέγραψε και για λογαριασμό του συζύγου της.
5. Την από 24/11/2008 ιατρική γνωμάτευση από το πρόγραμμα «ΙΟΛΑΟΣ», σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα πάσχει από σοβαρό καταθλιπτικό επεισόδιο και μετατραυματική stress διαταραχή, καταστάσεις που θέτουν σε κίνδυνο τη σωματική της ακεραιότητα. Επισημαίνεται δε ότι χρήσει φαρμακευτικής αγωγής, τακτής ψυχιατρικής παρακολούθησης και σταθερής ψυχοθεραπευτικής υποστήριξης.
6. Το από 1/12/2008 κοινωνικό ιστορικό της προσφεύγουσας, από την κοινωνικό λειτουργό του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες, σύμφωνα με το οποίο η προσφεύγουσα αποτελεί περίπτωση ενδοοικογενειακής βίας.
7. Φωτογραφίες από συμμετοχή της προσφεύγουσας σε διαδηλώσεις κατά την εργατική πρωτομαγιά στην Αθήνα, σε εκστρατείες κατά του Ιρανικού καθεστώτος στο Πολυτεχνείο, σε διαδηλώσεις για τα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων.
8. Το υπ' αριθμ. 605 από 17/12/2008 πόρισμα του επιστημονικού διευθυντή της Διαγνωστικής και Θεραπευτικής Μονάδας για το παιδί «Σπύρος Δοξιάδης», σύμφωνα με το οποίο ο δεύτερος προσφεύγων είναι παιδί αρκετά πιεσμένο ψυχολογικά, λόγω των έντονων εμπειριών του και πάσχει από καταθλιπτικά συμπτώματα, φόβους, δυσκολία στον ύπνο.
9. Την υπ' αριθμ. 948 από 14/07/2011 ιατρική βεβαίωση του επιστημονικού διευθυντή της Διαγνωστικής και Θεραπευτικής Μονάδας για το παιδί «Σπύρος Δοξιάδης», σύμφωνα με την οποία ο δεύτερος προσφεύγων παρακολουθείται παιδοψυχιατρικά και με ψυχοπαιδαγωγική υποστήριξη από τον Ιανουάριο 2009 και για ένα έτος. Έπασχε από διαταραχή μετατραυματικού άγχους, λόγω του ότι είχε βιώσει τρομακτικές εμπειρίες κατά το παρελθόν. Εκτός από την ψυχολογική υποστήριξη, λάμβανε και αντικαταθλιπτική αγωγή.
10. Το από 15/06/2011 αντίγραφο ελέγχου προόδου του δεύτερου προσφεύγοντα κατά το σχολικό έτος 2010-2011, σύμφωνα με το οποίο φοιτά στην Α' τάξη του 2^{ου} Γυμνασίου Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης.

Η Επιτροπή κατά την αξιολόγηση της αξιοπιστίας της προσφεύγουσας έλαβε υπόψη τη συνεκτικότητα των ισχυρισμών της σε συνάρτηση με στοιχεία του προσωπικού της προφίλ.

Αρχικά, η Επιτροπή δέχεται ως αληθείς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με τον τόπο καταγωγής της (Τεχεράνη), την οικογενειακή της κατάσταση (διαζευγμένη με δυο τέκνα) και την εθνική της καταγωγή (αζερικής καταγωγής από την πλευρά της μητέρας της, γεν. στην πόλη Tabriz), όπως άλλωστε προκύπτουν από τα προσκομιζόμενα έγγραφα και ιδίως από την κάρτα αστικής κατάστασης της προσφεύγουσας (*shenasnameh*). Περαιτέρω, η Επιτροπή έκρινε ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά τα οποία την οδήγησαν να εγκαταλείψει τη χώρα της και στα οποία στηρίζει το αίτημά της ανταποκρίνονται στο μεγαλύτερο μέρος τους στις πληροφορίες για την χώρα καταγωγής της, κατά τις κρίσιμες χρονικές περιόδους, όπως προκύπτουν από εκθέσεις οργανώσεων προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, κρατών, οργάνων των Ηνωμένων Εθνών καθώς και ανταποκρίσεις ΜΜΕ. Ειδικότερα:

Ως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σύμφωνα με τους οποίους υπήρξε θύμα ενδοοικογενειακής βίας από τον σύζυγό της τόσο κατά τη διάρκεια του γάμου όσο και αργότερα κατά τη διάρκεια του προσωρινού γάμου (*sigheh*), η Επιτροπή διαπίστωσε τα εξής:

Η παράδοση των μουσουλμανικών πολιτισμών να θεωρούν τη βία μέσα στην οικογένεια ως μια ιδιωτική οικογενειακή υπόθεση είναι κοινό και διαδεδομένο πρόβλημα. Αυτή είναι επίσης η περίπτωση του ιρανικού πολιτισμού και της κοινωνίας των πολιτών του. Η θρησκευτική και κοινωνικο-πολιτιστική κατάσταση έχει ως αποτέλεσμα, πολλά κορίτσια και γυναίκες να μην έχουν την επιλογή να λάβουν βοήθεια έξω από τον κύκλο της οικογένειας ή από τις αρχές, ως πραγματική εναλλακτική λύση. Η έλλειψη ενημέρωσης των γυναικών για τα νόμιμα δικαιώματά τους σε συνδυασμό με τους ισχυρούς οικογενειακούς δεσμούς, το φόβο του κοινωνικού στιγματισμού, τις απειλές και την οικονομική εξάρτηση, οδηγεί πολλές γυναίκες και κορίτσια να ενδώσουν στις επιθυμίες της οικογένειάς τους, παραμένοντας σε δυστυχισμένους γάμους ή αυτοκτονώντας (βλ. Απόσπασμα από την Έκθεση του Norwegian Country of Origin Information Centre (*Landinfo*), 22 May 2009, United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Iran, 28 June 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4e26ead814.html>).

Ο νόμος δεν απαγορεύει ρητά την ενδοοικογενειακή βία. Σύμφωνα, όμως, με μια μελέτη που δημοσιεύθηκε το 2008, χρησιμοποιώντας στοιχεία του 2005, 52,7 τοις εκατό των γυναικών ανέφεραν σωματική κακοποίηση κατά τη διάρκεια της συζυγικής τους ζωής. Μια μελέτη που δημοσιεύθηκε το 2009, χρησιμοποιώντας δεδομένα από το 2006, ανέφερε ότι οι μισοί από τους μαθητές δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, που ερωτήθηκαν, είχαν γίνει μάρτυρες βίας στις οικογένειές τους. Οι περισσότερες γυναίκες, δήλωσαν ότι η κακοποίηση τους ήταν ψυχολογική, και το 22 τοις εκατό των γυναικών είχαν υποστεί σωματική ή σεξουαλική κακοποίηση λόγω της στειρότητας τους. Η βία στην οικογένεια θεωρείται ιδιωτική υπόθεση και σπάνια συζητείται δημοσίως, παρόλο που υπήρξαν κάποιες προσπάθειες για να αλλάξει αυτή τη στάση, κυρίως με την εκστρατεία «Ένα

εκατομμύριο υπογραφές για την κατάργηση της μεροληπτικής νομοθεσίας» (επίσης γνωστή ως OMSC και «Αλλαγή για την Ισότητα»). Μερικά καταφύγια μη κυβερνητικών οργανώσεων και ανοικτές γραμμές επικοινωνίας παρείχαν βοήθεια στα θύματα κατά τη διάρκεια του έτους (βλ. *United States Department of State, 2010 Country Reports on Human Rights Practices - Iran, 8 April 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4da56dbd2.html>*). Μια γυναίκα, η οποία είναι θύμα βίας από το σύζυγό της, θα μπορούσε να προσφύγει στη γενική διάταξη του ποινικού κώδικα, που απαγορεύει την επίθεση και την βιαιοπραγία. Η επίθεση και η βιαιοπραγία αποτελούν «qisas» εγκλήματα, δηλαδή θεωρούνται ως επίθεση εναντίον του θύματος και της οικογένειάς του / της, και δημιουργούν δικαίωμα ανταπόδοσης ή αποζημίωσης («blood money»). Ωστόσο, σχετικές αναφορές στην αστυνομία για ενδοοικογενειακή βία είναι μάλλον απίθανο να ληφθούν σοβαρά υπόψη, εκτός αν ίσως έχουν αναφερθεί αρκετές περιπτώσεις σοβαρής βλάβης εις βάρος του θύματος (βλ. *Απόσπασμα από Έκθεση του Asylum Aid, με τίτλο Refugee Women and Domestic Violence: Country Studies, 2001, Immigration and Refugee Board of Canada, Iran: Spousal abuse, 18 March 2003, IRN40865.E, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/45f147f611.html>*).

Επιπλέον, ορισμένοι νόμοι και πολιτιστικές πρακτικές ενισχύουν τη βία κατά των γυναικών. Η πολυγαμία και οι προσωρινοί γάμοι αποσταθεροποιούν τις συζυγικές σχέσεις, αυξάνοντας την πιθανότητα της ενδοοικογενειακής βίας. Επιπλέον, ο βιασμός δεν ποινικοποιείται ως ξεχωριστή αξιόποινη πράξη. Αντ' αυτού, ο βιασμός εμπίπτει στον ορισμό της μοιχείας του άρθρου 63 του ιρανικού ποινικού κώδικα, ως η σεξουαλική επαφή μεταξύ ενός άνδρα και μιας γυναίκας «απαγορευμένη μεταξύ τους». Επίσης, καθώς η ικανοποίηση των σεξουαλικών αναγκών του συζύγου θεωρείται καθήκον της γυναίκας, ο βιασμός συζύγου δεν θεωρείται έγκλημα. Παράλληλα, τα θύματα ενδοοικογενειακής βίας που απευθύνονται στην αστυνομία, αντιμετωπίζονται ως θύματα επίθεσης από αγνώστους (βλ. *Απόσπασμα από Freedom House report Women's Rights in the Middle East and North Africa 2010 – Iran, 3 March 2010, United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Iran, 28 June 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4e26ead814.html>, σελ. 195-198*). Για το λόγο αυτό, γυναίκες θύματα ενδοοικογενειακής βίας αναγκάζονται να παραμείνουν σε μια σχέση με ένα βίαιο σύζυγό, φοβούμενες ότι διαφορετικά θα χάσουν την επιμέλεια των τέκνων τους (βλ. *Απόσπασμα από την Έκθεση του UN Special Rapporteur on violence against women, 27 January 2006, United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Iran, 28 June 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4e26ead814.html>, σελ. 191*). Συνεπώς, η Επιτροπή δέχεται τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας σύμφωνα με τον οποίο υπήρξε θύμα ενδοοικογενειακής βίας από τον σύζυγό της, κατά τη διάρκεια του γάμου της, επίσημου και προσωρινού, τον οποίο η οικογένεια της εξανάγκασε να συνάψει παρά τη θέληση της.

Σχετικά με το διαζύγιο της προσφεύγουσας, η Επιτροπή δέχεται ότι η απόφαση διαζυγίου εκδόθηκε, χωρίς την παρουσία του συζύγου της, όπως άλλωστε προκύπτει από το προσκομιζόμενο πιστοποιητικό διαζυγίου και δυνάμει του άρθρου 1156 του ιρανικού Αστικού Κώδικα, σύμφωνα με το οποίο μία γυναίκα της οποίας ο άνδρας λείπει για μεγάλο χρονικό διάστημα χωρίς ειδήσεις έχει δικαίωμα να αιτηθεί «δικαστικό διαζύγιο». Στην περίπτωση του «δικαστικού διαζυγίου» ο δικαστής υποχρεώνει το σύζυγο σε σχετική δήλωση ή σε περίπτωση που αυτό είναι αδύνατον, λόγω απουσίας του, το διαζύγιο εκδίδεται μετά από δήλωση του ίδιου του δικαστή, εκ μέρους του απόντα συζύγου (βλ. *Sen McGlinn, 'Family Law in Iran'*, σελ. 65-66 και *Civil Code of the Islamic Republic of Iran*, 23 May 1928, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/49997adb27.html>, σελ. 113).

Σχετικά με τον προσωρινό γάμο (*sigheh*) διάρκειας 10 ετών της προσφεύγουσας με τον σύζυγό της, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι «*sigheh*» είναι ο προσωρινός γάμος που προβλέπεται στο σιιτικό Ισλάμ, και παρέχει νομιμοποίηση στις σεξουαλικές σχέσεις οποιασδήποτε διάρκειας και στους απογόνους τους. Η πλειοψηφία των μουσουλμάνων (σουνίτες) αλλά και πολλοί σιίτες δεν εγκρίνουν την πρακτική αυτή. Καθώς οι σεξουαλικές σχέσεις εκτός γάμου ποινικοποιούνται βάσει του άρθρου 63 του ιρανικού ποινικού κώδικα, το «*sigheh*» χρησιμοποιείται περιστασιακά με σκοπό να αποφευχθεί η τιμωρία για παράνομη σεξουαλική δραστηριότητα. Συγκεκριμένα, ο ισλαμικός νόμος του Ιράν επιτρέπει σε έναν άνδρα να έχει μέχρι τέσσερις γυναίκες και έναν απεριόριστο αριθμό «*sigheh*», με το οποίο μια γυναίκα μπορεί να γίνει η σύζυγος ενός μουσουλμάνου άντρα μετά από μια απλή θρησκευτική τελετή και μια νομική σύμβαση που περιγράφει τις συνθήκες της ένωσης αυτής. Στη σύμβαση, τα δύο μέρη συμφωνούν το χρονικό διάστημα της ένωσης, η οποία μπορεί να διαρκεί από λίγα λεπτά έως 99 έτη, και το δώρο νύφης (*mihriyyih*) που πρέπει να καταβληθεί στη γυναίκα. Κατά τη στιγμή του γάμου, η γυναίκα πρέπει να είναι άγαμη παρθένα, διαζευγμένη ή χήρα. Τα τέκνα, γεννημένα κατά τη διάρκεια του «*sigheh*» χαρακτηρίζονται ως νόμιμα αλλά η σύζυγος όμως δεν έχει δικαίωμα στην κληρονομική διαδοχή. Τέλος, το «*sigheh*» λήγει αυτόματα χωρίς διαζύγιο, μετά το πέρας της διάρκειας του (βλ. *United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Iran*, 28 June 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4e26ead814.html>, σελ. 187-188). Με βάση τα παραπάνω, η Επιτροπή δέχεται τον συγκεκριμένο ισχυρισμό της προσφεύγουσας, ότι δηλαδή μετά το διαζύγιο της, σύναψε προσωρινό γάμο με τον πρώην σύζυγό της, διάρκειας 10 ετών, κατά τη διάρκεια του οποίου απέκτησαν ένα τέκνο (δεύτερος προσφεύγων). Σημειώνεται δε ότι σύμφωνα με τις πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής, παρέχεται η δυνατότητα νέου γάμου μεταξύ δυο πρώην συζύγων (βλ. *Immigration and Refugee Board of Canada, Iran: Information on whether a member of a komiteh could force his ex-wife to remarry him, on the custody of male children following a divorce, and on any remedies available to the woman*, 1 April 1997, IRN26308.E, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6ac3b4c.html>).

Περαιτέρω, η Επιτροπή δέχεται ως αληθείς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με την διαφυγή της από την συζυγική της οικία, μαζί με το τέκνο της, τον εκ νέου εντοπισμό και αποκλεισμό της από το σύζυγό της, όσο και την μετέπειτα οριστική αναχώρηση της από τη χώρα. Η προσφεύγουσα παρουσίασε εκτενώς και με λεπτομέρεια τους εν λόγω ισχυρισμούς της, ενώ ήταν σε θέση να απαντήσει με ακρίβεια και σαφήνεια σε σχετικές ερωτήσεις της Επιτροπής.

Στη συνέχεια, η Επιτροπή εξέτασε τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με τον κίνδυνο που θα αντιμετωπίσει επιστρέφοντας στην χώρα καταγωγής της και ειδικότερα . Αναλυτικότερα:

Σχετικά με τον ισχυρισμό της σύμφωνα με τον οποίο σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα της, θα υποστεί τις συνέπειες της απαγωγής του ανήλικου τέκνου της, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι σύμφωνα με ιρανικό οικογενειακό δίκαιο (τμήμα 7.1 του ιρανικού αστικού κώδικα), μια γυναίκα πρέπει να έχει τη συγκατάθεση του πατέρα του παιδιού της, αν θέλει να εγκαταλείψει το Ιράν μαζί με το παιδί. Η έξοδος από τη χώρα χωρίς τη συγκατάθεση του πατέρα οδηγεί σε ποινικές διώξεις εναντίον της μητέρας, εφόσον ο πατέρας υποβάλλει καταγγελία εναντίον της. Ο πατέρας και οι συγγενείς του είναι οι φυσικοί κηδεμόνες του παιδιού, σύμφωνα με την ιρανικό αστικό κώδικα. Σε περίπτωση διαζυγίου, ακόμη και αν η επιμέλεια του παιδιού δίνεται στη μητέρα, ο πατέρας ή οι συγγενείς του εξακολουθούν να είναι κηδεμόνες του παιδιού. Ως εκ τούτου, η μητέρα (κάτοχος της επιμέλειας) πρέπει να έχει την επίσημη συναίνεση του πατέρα του (που δίνεται μέσω συμβολαιογραφικού εγγράφου) για να εγγράψει το παιδί στο διαβατήριό της. Η κατοχή της επιμέλειας δεν είναι αρκετή για την αναχώρηση της μητέρας μαζί με το τέκνο της στο εξωτερικό. Εάν μια γυναίκα φύγει από το Ιράν με το παιδί της, χωρίς την άδεια του πατέρα, η πράξη αυτή θεωρείται ως απαγωγή του παιδιού. Σύμφωνα με τη *Sharia*, η μητέρα μπορεί να αντιμετωπίσει ποινή ισόβιας κάθειρξης ή τη θανατική ποινή. Αντίθετα, σύμφωνα με το νόμο, το αδίκημα θεωρείται ήσσονος σημασίας και η μητέρα μπορεί να τιμωρηθεί με φυλάκιση τριών μηνών έως δύο ετών. Ωστόσο, όπως με όλες τις υποθέσεις ενώπιον των δικαστηρίων του Ιράν, η αυθαιρεσία κυριαρχεί στις δικαστικές αποφάσεις. Αν, για παράδειγμα, ο πατέρας του παιδιού είναι άτομο σε μια ισχυρή θέση, η γυναίκα μπορεί να αντιμετωπίσει σοβαρά προβλήματα. Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι οι νόμοι εφαρμόζονται αυθαίρετα και ότι ο νόμος της *Sharia* είναι πάντα ισχυρότερος από τους νόμους του κράτους. Ορισμένοι δικαστές ακολουθούν πιστά τις επιταγές του ισλαμικού νόμου ενώ άλλοι, οι οποίοι διαθέτουν νομικές γνώσεις, δείχνουν προσηλωση στους νόμους του κοσμικού κράτους διαθέτουν νομικές γνώσεις και, ενώ ορισμένοι δικαστές μπορούν να εφαρμόζουν. Αναφέρεται επίσης ότι μια γυναίκα που αφήνει το Ιράν με το παιδί της χωρίς την άδεια του πατέρα του παιδιού, δεν θα τιμωρηθεί για την απαγωγή του στο πλαίσιο του Ποινικού Κώδικα, δεδομένου ότι είναι μια αστική υπόθεση υπό το οικογενειακό δικαστήριο αλλά μπορεί να υποστεί σοβαρή τιμωρία, σύμφωνα με το νόμο της *Sharia*, ο οποίος συμπεριλαμβάνεται στον

οικογενειακό κώδικα, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω (βλ. *Danish Immigration Service, Human Rights Situation for Minorities, Women and Converts, and Entry and Exit Procedures, ID Cards, Summons and Reporting, etc.*, 30 April 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4bd9621a2.html>, σελ. 27-28).

Συνεπώς, η Επιτροπή δέχεται ότι σε περίπτωση επιστροφής της προσφεύγουσας στη χώρα καταγωγής της, υπάρχει εύλογη πιθανότητα να αντιμετωπίσει ποινή ισόβιας κάθειρξης ή θανατική ποινή, για την απαγωγή του τέκνου της, δεδομένης της θέσης του πρώην συζύγου της στις μυστικές υπηρεσίες του ιρανικού κράτους, εφόσον υπάρξει καταγγελία εναντίον της (καθώς δεν προκύπτει με σαφήνεια από τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, αν ο πρώην σύζυγός της έχει ήδη καταθέσει καταγγελία για την απαγωγή του τέκνου τους).

Σχετικά με τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας, σύμφωνα με τον οποίο σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα της, θα της επιβληθεί ποινή λιθοβολισμού, για μοιχεία, λόγω της σχέσης της με τον Mahmoud, κατά τη διάρκεια του γάμου τους: Η Επιτροπή κρίνει ότι δεν προκύπτει σαφώς από τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, αν ο πρώην σύζυγός της προσφεύγουσας έχει ήδη προβεί σε καταγγελία της πράξης της μοιχείας εις βάρος της συζύγου του ή αν είχε εκφράσει απλά την πρόθεση του να προβεί σε αυτή. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα δεν είχε αναφέρει τόσο κατά την πρωτοβάθμια συνέντευξη της προσφεύγουσας όσο και στην προσφυγή της ότι ο πρώην σύζυγός της είχε προβεί σε καταγγελία εις βάρος της για μοιχεία, αλλά ισχυρίστηκε ότι σχεδίαζε να μεταβεί στις αρχές προκειμένου να την καταδικάσει σε λιθοβολισμό. Αντίθετα, ενώπιον της Επιτροπής, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι υπάρχει καταγγελία για μοιχεία εις βάρος της, δηλώνοντας αόριστα ότι υπάρχουν πολλές κατηγορίες εις βάρος της, όπως ένας αξιωματούχος της Ettela'at πληροφόρησε την οικογένειά της. Παρά τις διευκρινιστικές ερωτήσεις της Επιτροπής, η προσφεύγουσα δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσει αν έχει δικαστεί ή/και καταδικαστεί από το δικαστήριο, ισχυριζόμενη παράλληλα ότι όπου και να πάει όλοι γνωρίζουν τις κατηγορίες του συζύγου της. Με βάση τα παραπάνω, η Επιτροπή δέχεται ότι ακόμα και αν δεν υπάρχει υφιστάμενη καταγγελία ή/και ποινική δίωξη για μοιχεία εις βάρος της προσφεύγουσας, είναι εξαιρετικά πιθανό σε περίπτωση επιστροφής της στο Ιράν, η προσφεύγουσα να κατηγορηθεί από τον πρώην σύζυγό της για μοιχεία κατά τη διάρκεια του γάμου τους και στη συνέχεια να καταδικαστεί για το αδίκημα αυτό, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη την φύση της σχέσης τους, την προηγούμενη εξευτελιστική μεταχείριση της από τον σύζυγο της, την απαγωγή του τέκνου της αλλά και την θέση ισχύος που κατέχει ο σύζυγός της, ως πράκτορας της Ettela'at. Περαιτέρω, επιβεβαιώνεται από τις διαθέσιμες πληροφορίες για την χώρα καταγωγής της προσφεύγουσας ότι η μοιχεία κατά τη διάρκεια του γάμου τιμωρείται με μαστίγωμα, με λιθοβολισμό ή ακόμα και με θάνατο, σύμφωνα με τον ιρανικό ποινικό κώδικα. Μάλιστα, αναφέρεται ότι οι γυναίκες καταδικάζονται συχνά σε δυσανάλογη τιμωρία για

εγκλήματα όπως η μοιχεία, συμπεριλαμβανομένων των θανατικών ποινών, καθώς δεν αντιμετωπίζονται ισότιμα ενώπιον του νόμου και των δικαστηρίων, κατά σαφή παραβίαση των διεθνών προτύπων για δίκαιη δίκη. Οι γυναίκες είναι ιδιαίτερα ευάλωτες σε άδικες δίκες στο Ιράν, επειδή είναι πιο πιθανό από τους άνδρες να είναι αγράμματες και πιο πιθανό να υπογράψουν ομολογίες για εγκλήματα που δεν διέπραξαν. Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι οι περισσότεροι λιθοβολισμοί στο Ιράν δεν έχουν εκδοθεί βάσει μαρτυριών ή ομολογίας, αλλά με βάση τη «γνώση ή διαίσθηση του δικαστή» (σύμφωνα με το άρθρο 105 του ιρανικού ποινικού κώδικα επιτρέπει σε ένα μόνο δικαστή να αποφανθεί σύμφωνα με την προσωπική του γνώμη αντί των αποδεικτικών στοιχείων). Η μοιχεία εξακολουθεί να τιμωρείται με θάνατο δια λιθοβολισμού, αλλά δεν υπήρχαν αναφορές για εκτελέσεις με λιθοβολισμό στη διάρκεια του έτους 2010. Σύμφωνα όμως με την Διεθνή Αμνηστία, 10 γυναίκες και τέσσερις άνδρες διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο θανάτου δια λιθοβολισμού στο τέλος του έτους 2010 (βλ. *United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Iran, 28 June 2011*, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4e26ead814.html>, σελ. 189). Επιπλέον, ο ιρανικός νόμος δεν καθορίζεται χρονικό πλαίσιο εντός του οποίου η καταγγελία για μοιχεία πρέπει να υποβληθεί, και μάλιστα υπάρχει δυνατότητα για τον σύζυγό να κατηγορήσει τη σύζυγό του για μοιχεία και μετά το θάνατο της (βλ. *Immigration and Refugee Board of Canada, Iran: Legal opportunity for a divorced man to complain of adultery by his ex-wife for acts alleged to have occurred during the marriage; reports of adulteries being prosecuted under these circumstances (1999-2002)*, 13 May 2002, IRN38711.E, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3df4be4918.html>).

Σχετικά με τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι εκκρεμούν κατηγορίες εις βάρος της ως *mohareb* (εχθρός του θεού), λόγω των πολιτικών της ιδεών ως κομμουνίστρια και της αθεΐας της και σε περίπτωση επιστροφής της θα αντιμετωπίσει τον κίνδυνο θανατικής ποινής: Σύμφωνα με τις πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής, ο όρος *moharebeh* ως κατάσταση είναι η εχθρότητα προς το Θεό. Συγκεκριμένα, *mohareb* χαρακτηρίζεται κάθε πρόσωπο που στρέφεται ένοπλα εναντίον του θεού και του κράτους για να προκαλέσει τρόμο, φόβο ή να παραβιάσει τη δημόσια ασφάλεια και την ελευθερία. Στο Ιράν η συγκεκριμένη κατηγορία χρησιμοποιείται ευρέως για τη δίωξη πολιτικών αντιφρονούντων. Οι δικαστές έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν μεταξύ τεσσάρων ποινών σε περίπτωση κατηγορίας ως *mohareb*: εκτέλεση, σταύρωση για τρεις ημέρες (που δεν συνεπάγεται τον θάνατο), ακρωτηριασμό του δεξιού χεριού και στη συνέχεια του αριστερού ποδιού, και εξορία. Συχνά όμως επιλέγουν για τη θανατική ποινή, ιδίως σε πολιτικές υποθέσεις (βλ. *International Federation for Human Rights, Iran: Political opponents face execution, 12 January 2010*, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b66e3a51a.html>). Ωστόσο, η Επιτροπή διατηρεί αμφιβολίες ως προς την αξιοπιστία του εν λόγω ισχυρισμού, καθώς δεν προέκυψε με σαφήνεια

καταρχήν η ύπαρξη καταγγελίας εις βάρος της λόγω των αντιφατικών ισχυρισμών της αλλά και εν γένει τόσο η ενεργή της δραστηριοποίηση στα πλαίσια του κομμουνιστικού κόμματος όσο και η εξωτερίκευση των απόψεων της περί αθεΐας κατά την παραμονή της στο Ιράν. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι η μόνη φορά που συμμετείχε σε δραστηριότητες του κομμουνιστικού κόμματος ήταν περίπου κατά το έτος 1983 (πριν το γάμο της), χωρίς όμως να γνωρίζει την ιδεολογία του κόμματος, πράξη για την οποία έχει πιθανότατα υπογράψει πράξη μετάνοιας. Παράλληλα δε ισχυρίστηκε ότι δεν ανέπτυξε πολιτική δραστηριότητα στη χώρα της ενώ δεν εξέφραζε ανοιχτά τόσο τις πολιτικές της πεποιθήσεις όσο και τις θρησκευτικές της απόψεις. Συνεπώς, η Επιτροπή κρίνει τον ισχυρισμό αυτό της προσφεύγουσας ως μη αληθή.

Ως προς τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας σύμφωνα με τον οποίο θα αντιμετωπίσει τον κίνδυνο εκτέλεσης σε περίπτωση επιστροφής της, για λόγους που συνδέονται με τη πολιτική δράση που ανέπτυξε στην Ελλάδα, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί την συμμετοχή της προσφεύγουσας σε σχετικές κινητοποιήσεις των Ιρανών στην Αθήνα, όπως άλλωστε προκύπτει από προσκομιζόμενο φωτογραφικό υλικό. Σύμφωνα με διεθνείς αναφορές, οι Ιρανικές υπηρεσίες ασφαλείας παρακολουθούν και καταγράφουν εδώ και χρόνια τις πολιτικές δραστηριότητες των εξόριστων Ιρανών, κυρίως από ηγετικά στελέχη των οργανώσεων που ασκούν κριτική στην κυβέρνηση. Ωστόσο, είναι εξαιρετικά δύσκολο να εκτιμηθεί ο βαθμός της επιτήρησης των διαδηλωτών που δεν δραστηριοποιούνται τακτικά, ή προσώπων που συμμετέχουν σε συνεδριάσεις οργανώσεων κριτικών προς την κυβέρνηση, χωρίς να κατέχουν θέσεις-κλειδιά. Σύμφωνα με σχετικές πηγές η ένταση της επίβλεψης ενός προσώπου εξαρτάται άμεσα από την θέση του σε μια σχετική οργάνωση. Στην συγκεκριμένη υπόθεση, η προσφεύγουσα ανέφερε ρητά ότι το εργατικό κομμουνιστικό κόμμα του Ιράν, του οποίου κατά δήλωση της είναι μέλος, έχει περιορισμένη δραστηριότητα στην Ελλάδα (βλ. *Schweizerische Flüchtlingshilfe, Iran: Illegale Ausreise/Situation der PDKIMitglieder Politische Aktivitaeten im Exil, 16 November 2010, http://www.ecoi.net/file_upload/1788_1297007113_iran-illegale-ausreise-situation-vonmitgliedern-der-pdki-politische-aktivitaeten-im-exil.pdf*). Επίσης, το Βρετανικό Δικαστήριο αναφέρει ότι είναι περιορισμένη η δυνατότητα του ιρανικού κράτους να εντοπίσει όλους όσους επιστρέφουν στο Ιράν και οι οποίοι είχαν συμμετάσχει σε διαδηλώσεις στο εξωτερικό, λόγω του μεγάλου αριθμού των ατόμων και της έλλειψης τεχνολογίας ταυτοποίησης προσώπου στο αεροδρόμιο. Το μέγεθος του κινδύνου κατά την επιστροφή βασίζεται σε πληθώρα παραγόντων όπως το βαθμό της συμμετοχής του εν λόγω προσώπου στις διαδηλώσεις, το αντικείμενο αυτών, το ρόλο του εν λόγω προσώπου, την προβολή των συγκεκριμένων γεγονότων από τα ΜΜΕ (βλ. *Demonstrators in Britain – risk on return*) Iran CG [2011] UKUT 36 (IAC), <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d5a8c7d2.html>). Με βάση τα παραπάνω, και με δεδομένο ότι σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της ίδιας της

προσφεύγουσας, δεν προκύπτει ότι η τελευταία έχει σημαντικό ηγετικό ρόλο και ιδιαίτερο προφίλ ακτιβιστή στις εν λόγω κινητοποιήσεις και δεν επιδεικνύει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ακτιβιστικής συμπεριφοράς που να την διαφοροποιούν σημαντικά από άλλους συμμετέχοντες σε τέτοιου είδους κινητοποιήσεις, η Επιτροπή δεν δέχεται ως αληθή τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι σε περίπτωση επιστροφής της στο Ιράν, θα αντιμετωπίσει κίνδυνο δίωξης, μόνο λόγω της πολιτικής δράσης στην Ελλάδα.

Συνοψίζοντας τα ανωτέρω, έγιναν αποδεκτά ως αληθινά τα εξής πραγματικά περιστατικά: Η προσφεύγουσα είναι πολίτης Ιράν, διαζευγμένη με δυο τέκνα (εκ των οποίων το δεύτερο είναι ανήλικο και ο δεύτερος προσφεύγων). Σε νεαρή ηλικία, υπήρξε θύμα εξαναγκαστικού γάμου από την οικογένεια της, το 1983. Κατά τη διάρκεια του γάμου της, υπήρξε επανειλημμένα θύμα ενδοοικογενειακής βίας από τον σύζυγό της. Κατά απουσίας του συζύγου της, εκδόθηκε απόφαση διαζυγίου, το 1992, την οποία όμως ο σύζυγός της δεν αποδέχθηκε και την ανάγκασε να τελέσουν προσωρινό γάμο διάρκειας 10 ετών. Το 2002, εγκατέλειψε τη συζυγική οικία μαζί με το τέκνο της, διαμένοντας σε άλλη οικία, με τη βοήθεια της μητέρας της. Το 2007, εντοπίστηκε εκ νέου από τη σύζυγό της, ο οποίος την κράτησε φυλακισμένη για 45 ημέρες, καταφέροντας όμως να εγκαταλείψει οριστικά τη χώρα καταγωγής της. Σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα καταγωγής της, είναι ευλόγως πιθανό να υποστεί τις συνέπειες της απαγωγής του ανήλικου τέκνου της, δεδομένου ότι αναχώρησε από το Ιράν, χωρίς την συγκατάθεση του πατέρα, και να κατηγορηθεί από τη σύζυγό της για μοιχεία, λόγω της σχέσης της με τον Mahmoud, κατά τη διάρκεια του γάμου της, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη την φύση της σχέσης τους, την προηγούμενη εξευτελιστική μεταχείριση της από τον σύζυγο της, την απαγωγή του τέκνου της αλλά και την θέση ισχύος που κατέχει ο σύζυγός της, ως πράκτορας της Ettela'at.

I. Νομική Βάση για την Υπαγωγή στο καθεστώς του Πρόσφυγα (Άρθρο 1 Α (2) Σύμβασης της Γενεύης)

Σύμφωνα με το άρθρο 1 Α §2 εδ.α της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Καθεστώς των Προσφύγων της 28^{ης} Ιουλίου 1951, όπως τροποποιήθηκε από το Πρωτόκολλο της Ν. Υόρκης, ο όρος «πρόσφυξ» εφαρμόζεται επί « Παντός προσώπου όπερ συνεπεία γεγονότων επελθόντων προ της 1^{ης} Ιανουαρίου 1951 και δεδικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή , λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης, ή εάν μη έχον υπηκοότητα τινά και ευρισκόμενον συνεπεία

τοιούτων γεγονότων εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους αυτού διαμονής, δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να επιστρέψει εις ταύτην».

Από το άρθρο 1Α(2) της Σύμβασης της Γενεύης του 1951, όπως ερμηνεύεται και το άρθρο 13 π.δ. 96/2008, προκύπτει ότι, προκειμένου ένα πρόσωπο να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας, θα πρέπει να υπάρχει εύλογη πιθανότητα το πρόσωπο αυτό να έχει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο ότι, σε περίπτωση επιστροφής του στη χώρα καταγωγής του, θα υποστεί δίωξη για έναν από τους περιοριστικά αναφερόμενους λόγους στην παραπάνω διάταξη της Σύμβασης.

Η διαπίστωση ή μη ύπαρξης δικαιολογημένου φόβου, σύμφωνα με τους όρους της Σύμβασης, απαιτεί την αξιολόγηση των ισχυρισμών της προσφεύγουσας. Όσον αφορά την ύπαρξη υποκειμενικού φόβου, είναι έκδηλη η απροθυμία της να επιστρέψει στην πατρίδα της λόγω φόβου. Η ύπαρξη υποκειμενικού φόβου συνδέεται άμεσα με πραγματικά περιστατικά που έχουν λάβει χώρα. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή κρίνει ότι προηγούμενα γεγονότα και τραυματικές εμπειρίες όπως η ενδοοικογενειακή βία που υπέστη η ίδια, ήδη από νεαρή ηλικία, κατά τη διάρκεια του γάμου της, τόσο του επίσημου όσο και του προσωρινού, ο εγκλεισμός της από το σύζυγό της, η θέση ισχύος του συζύγου της, επιτείνουν σωρευτικά το φόβο της προσφεύγουσας όσον αφορά την πιθανότητα να υποστεί σοβαρή βλάβη σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα καταγωγής, δεδομένης μάλιστα της αναχώρησης της μαζί με το τέκνο της, χωρίς την συγκατάθεση του συζύγου της αλλά και της αποδιδόμενης από το σύζυγό της δημιουργίας σχέσης με άλλον άνδρα, εκτός γάμου.

Ως προς τη βασιμότητα του φόβου, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τις προσωπικές εμπειρίες της προσφεύγουσας, καθώς και τις πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής της, όπως αναφέρονται ανωτέρω. Αρχικά, η Επιτροπή, αφού έλαβε υπόψη και αξιολόγησε όλα τα διαθέσιμα στοιχεία, δέχεται την ύπαρξη προηγούμενης δίωξης της προσφεύγουσας από μη κρατικούς φορείς (σύζυγο), όπως άλλωστε προκύπτει από τις προσκομιζόμενες ιατρικές βεβαιώσεις. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή θεωρεί ότι η ενδοοικογενειακή βία που υπέστη η προσφεύγουσα, υπό τη μορφή ψυχολογικής πίεσης και σωματικής βίας, από το σύζυγό της, σε συνδυασμό με τη παράλειψη προστασίας από το κράτος, αποτελεί μορφή δίωξης λόγω φύλου αφού οι πράξεις αυτές αποτελούν προσβολή της ανθρώπινης αξιοπρέπειας αλλά και της σωματικής της ακεραιότητας (βλ. *Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, Κατευθυντήριες Οδηγίες για την προστασία των γυναικών και των κοριτσιών κατά την πρώτη υποδοχή στην Ελλάδα και τη διαδικασία του ασύλου, Ιούνιος 2011, σελ. 17 και Δίωξη λόγω γένους στα πλαίσια ερμηνείας του άρθρου 1 Α (2) της Σύμβασης του 1951 και / ή του Πρωτοκόλλου του 1967 για το Καθεστώς των Προσφύγων, Μάιος 2002, σελ. 3-4*). Ως προς τις

συνέπειες της εξόδου του ανήλικου τέκνου της (δεύτερος προσφεύγων), χωρίς την συναίνεση του πατέρα, δεδομένων των περιστάσεων της κρινόμενης υπόθεσης, όπως έχουν αναφερθεί ανωτέρω, η Επιτροπή κρίνει ότι η προσφεύγουσα διατρέχει πραγματικό και προβλέψιμο κίνδυνο να συλληφθεί, κατόπιν καταγγελίας από τη σύζυγό της, σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα προέλευσης, και ακολούθως να της επιβληθεί δυσανάλογα αυστηρή ποινή (ισόβια κάθειρξη ή και θανατική ποινή), σύμφωνα με τον παραδοσιακό νόμο της *Sharia*, ο οποίος είναι ευλόγως πιθανό να εφαρμοστεί στην εν λόγω περίπτωση. Σημειώνεται δε ότι η εφαρμογή νόμων που αντιβαίνουν στα διεθνή πρότυπα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων -οι οποίοι μπορεί να προέρχονται από παραδοσιακούς ή πολιτισμικούς κανόνες και πρακτικές, όπως η *Sharia* - αλλά και η δυσανάλογα αυστηρή τιμωρία που επιβάλλεται για τη μη συμμόρφωση σε μια πολιτική ή για την παράβαση ενός νόμου, η οποία μάλιστα επιβάλλει διακριτική μεταχείριση λόγω φύλου, μπορούν να αποτελέσουν δίωξη.

Όπως έχει αναφερθεί ανωτέρω, η Επιτροπή κρίνει ότι σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα της, είναι ευλόγως πιθανό η προσφεύγουσα να κατηγορηθεί για μοιχεία και να αντιμετωπίσει σοβαρό κίνδυνο, ιδιαίτερα λόγω της προηγούμενης δίωξης της από το σύζυγό της με τη μορφή ενδοοικογενειακής βίας. Στην περίπτωση αυτή, υπάρχει εύλογη και σοβαρή πιθανότητα να υποβληθεί σε μαστίγωμα ή λιθοβολισμό, ποινές που προβλέπονται για το αδίκημα της μοιχείας κατά τη διάρκεια του γάμου. Ως προς την ποινή του μαστιγώματος, οι ιρανικές αρχές υποστηρίζουν ότι οι ποινές αυτού του είδους προβλέπονται από τον ισλαμικό νόμο και δεν θεωρούνται βασανιστήρια ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση. Υποστηρίζουν επίσης ότι η εφαρμογή των ποινών αυτών είναι αποτελεσματική για την αποτροπή του εγκλήματος και προσφέρουν μια εναλλακτική λύση στην φυλάκιση. Ωστόσο, η επιβολή της σωματικής τιμωρίας από τις δικαστικές και διοικητικές αρχές, συμπεριλαμβανομένου του μαστιγώματος, είναι αντίθετη προς την απαγόρευση των βασανιστηρίων και άλλη σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως πάγια έχει υποστηριχθεί τόσο από την Επιτροπή κατά των Βασανιστηρίων και όσο και από τον Ειδικό Απεσταλμένο για τα βασανιστήρια και άλλη σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία. Περαιτέρω, παρά το μορατόριουμ για την ποινή του λιθοβολισμού, όπως έχει δημοσιευτεί από τον επικεφαλής του ιρανικού δικαστικού σώματος, το 2002, οι ιρανοί δικαστές εξακολουθούν να καταδικάζουν τόσο άνδρες όσο και γυναίκες σε ποινή λιθοβολισμού, καθώς η ως άνω οδηγία χρησιμεύει ως οδηγός για μεμονωμένους δικαστές και στερείται δεσμευτικών νομικών αποτελεσμάτων. Σύμφωνα με την Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ο λιθοβολισμός μέχρι θανάτου για μοιχεία είναι μια τιμωρία που είναι καταφανώς δυσανάλογη προς τη φύση του αδικήματος. Ομοίως, ο Ειδικός Απεσταλμένος για τα βασανιστήρια έχει τονίσει ότι τα κράτη δεν μπορούν να επικαλούνται τις διατάξεις του εσωτερικού δικαίου για να δικαιολογήσουν την παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, υποχρεώσεων βάσει του διεθνούς

δικαίου, συμπεριλαμβανομένης της απαγόρευση της σωματικής τιμωρίας. Το Ιράν, ωστόσο, υποστηρίζει ότι η τιμωρία του λιθοβολισμού για τους εγγάμους, που διαπράττουν μοιχεία χρησιμεύει ως αποτρεπτικό μέσο προκειμένου να διατηρηθεί η δύναμη της οικογένειας και της κοινωνίας (βλ. *UN Human Rights Council, Interim report of the Secretary-General on the situation of human rights in Iran, 14 March 2011, A/HRC/16/75, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d8b40812.html>, σελ. 5 και 9*). Κατά συνέπεια, η δυσανάλογα αυστηρή τιμωρία της προσφεύγουσας σε μαστίγωμα ή ακόμα και λιθοβολισμό θεωρείται βασανιστήριο και αποτελεί σοβαρή μορφή δίωξης αφού το δικαίωμα να μην υποστεί κάποιος βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση είναι προστατευόμενο δικαίωμα που δεν υπόκειται σε εξαιρέσεις. Η απαγόρευση των βασανιστηρίων (αρ. 3 της ΕΣΔΑ και αρ. 3 της Σύμβασης κατά των Βασανιστηρίων) έχει απόλυτο χαρακτήρα και η σοβαρή παραβίαση απόλυτων δικαιωμάτων συνιστά αναμφισβήτητη δίωξη.

Με βάση όσα αναπτύχθηκαν παραπάνω και σε συνδυασμό με την έλλειψη θεμελιώδους μεταβολής των συνθηκών στο Ιράν, η Επιτροπή κρίνει ότι η προσφεύγουσα διατρέχει πραγματικό και προβλέψιμο κίνδυνο να συλληφθεί και τουλάχιστον να φυλακιστεί σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα προέλευσης, λόγω απαγωγής του τέκνου της και υπάρχει εύλογη και σοβαρή πιθανότητα να υποβληθεί σε βασανιστήρια και απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, δηλαδή σε ποινή μαστιγώματος ή λιθοβολισμού, όπως προβλέπεται από τα άρθρα 63 επόμενα του ιρανικού ποινικού κώδικα, τα οποία απαγορεύει τη μοιχεία κατά τη διάρκεια του γάμου. Συνεπώς, η Επιτροπή κρίνει ομόφωνα ότι ο φόβος δίωξης είναι βάσιμος και δικαιολογημένος.

Ο κίνδυνος που η προσφεύγουσα επικαλείται, σε περίπτωση επιστροφής της στη χώρα προέλευσης, συνίσταται σε κίνδυνο για την ελευθερία και τη σωματική ακεραιότητα, περιπτώσεις που συνιστούν αναμφισβήτητη δίωξη με την έννοια της σοβαρής βλάβης. Η προσβολή απόλυτων δικαιωμάτων όπως προαναφέρθηκε συνιστούν πάντα δίωξη. Η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη την ύπαρξη προηγούμενης εξατομικευμένης δίωξης, γεγονός που οδηγεί στο εύλογο συμπέρασμα ότι υπάρχει κίνδυνος μελλοντικής δίωξης.

Η δίωξη, από την οποία απειλείται η προσφεύγουσα, βασίζεται σε αναφερόμενο στη Σύμβαση της Γενεύης λόγο και συγκεκριμένα στην συμμετοχή της σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, ως γυναίκα που παραβαίνοντας το νόμο παραβιάζει τα κοινωνικά ήθη της χώρας της. Σύμφωνα με τον ορισμό της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, η ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα είναι μία ένωση προσώπων που συνδέονται με ένα χαρακτηριστικό, άλλο από το φόβο δίωξης, ή που αντιμετωπίζονται ως ομάδα από την κοινωνία. Το χαρακτηριστικό είναι συχνά έμφυτο, αναλλοίωτο

ή θειμελιώδεις για την ταυτότητα, τη συνείδηση ή την άσκηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των μελών της (*UN High Commissioner for Refugees, Guidelines on International Protection No. 2: "Membership of a Particular Social Group" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, 7 May 2002, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3d36f23f4.html>*). Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα, ως μέλος κοινωνικής ομάδας με έμφυτα και ανεπίδεκτα αλλαγής γνωρίσματα (γυναίκα), λόγω της «ανάρμοστης» συμπεριφοράς της, παραβιάζει το νόμο, ο οποίος στηρίζεται σε παραδοσιακούς ή πολιτισμικούς κανόνες και πρακτικές του Ισλάμ και περιέρχεται σε μια εκούσια κατάσταση, η οποία δεν μπορεί να αλλάξει λόγω της ιστορικής της διάρκειας. Με την αντικομοφομιστική συμπεριφορά της, συνεχίζει να εκτίθεται στους διωκτικούς νόμους και πρακτικές του κράτους, οι οποίοι επιβάλλουν μια δυσανάλογα αυστηρή τιμωρία στις γυναίκες που κατηγορούνται για σεξουαλικές σχέσεις εκτός γάμου (βλ. *Δίωξη λόγω γένους στα πλαίσια ερμηνείας του άρθρου 1 Α (2) της Σύμβασης του 1951 και / ή του Πρωτοκόλλου του 1967 για το Καθεστώς των Προσφύγων, Μάιος 2002*).

Ο φορέας της δίωξης αυτής είναι κρατικός, και συγκεκριμένα οι κρατικές αρχές επιβολής της τάξης. Για το λόγο αυτό, η προσφεύγουσα δε δύναται να θέσει τον εαυτό του υπό την προστασία της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα εξαιτίας του βάσιμου φόβου δίωξης από τις ίδιες τις κρατικές αρχές.

Συνεπώς, από όσα παρατέθηκαν, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα σε περίπτωση επιστροφής της στη χώρα προέλευσης, κινδυνεύει να υποστεί δίωξη η οποία θα οφείλεται στη συμμετοχή του σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, δηλαδή σε λόγο συμπεριλαμβανόμενο στους περιοριστικά αναφερόμενους στο άρθ. 1Α(2) της Σύμβασης της Γενεύης.

Η Επιτροπή εξέτασε τη δυνατότητα εσωτερικής μετεγκατάστασης της προσφεύγουσας στη χώρα προέλευσης λαμβάνοντας υπόψη την κατευθυντήρια οδηγία της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. για τους πρόσφυγες για τη Διεθνή Προστασία Νο.4 « Η Δυνατότητα Εγκατάστασης σε άλλη Περιοχή της Χώρας Καταγωγής» στα πλαίσια του αρθ. 1 Α (2) της Σύμβασης του 1951 και/ή του Πρωτοκόλλου του 1967 για το Καθεστώς των Προσφύγων (βλ. *UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, HCR/GIP/03/04, 23 July 2003, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3f2791a44.html>*). Η Επιτροπή έκρινε ότι δεν υπάρχει δυνατότητα μετεγκατάστασης σε άλλη περιοχή της χώρας καταγωγής, η

οποία να πληροί τις προϋποθέσεις προστασίας, ειδικότερα διότι, όπως προαναφέρθηκε, ο φορέας διώξης είναι κρατικός και η εξουσία του εκτείνεται σε όλη τη χώρα.

II. Διατήρηση της οικογενειακής ενότητας

Η Τελική Πράξη της Συνδιάσκεψης που υιοθέτησε τη Σύμβαση του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων, λαμβάνοντας υπόψη ότι η οικογένεια είναι φυσική και θεμελιώδης κοινωνική ομάδα, και αποτελεί στοιχειώδες δικαίωμα του πρόσφυγα, συνιστά στις κυβερνήσεις να λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα για την προστασία της οικογένειας του πρόσφυγα αποβλέποντας ιδίως να διασφαλισθεί η διατήρηση της ενότητας στην οικογένεια του πρόσφυγα, ιδίως στις περιπτώσεις όπου ο επικεφαλής της οικογένειας συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις για να γίνει δεκτός σε κάποια συγκεκριμένη χώρα. Σε αυτό το πνεύμα, το Προοίμιο της Οδηγίας 2004/83/EK του Συμβουλίου για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασία για άλλους λόγους (L 304/30.9.2004) αναφέρει ότι «τα μέλη της οικογένειας, λόγω της σχέσης τους με τον πρόσφυγα και μόνο, εκτίθενται συνήθως σε διώξεις κατά τρόπον που να μπορεί να αποτελέσει βάση για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα». Συνεπώς, οι παραπάνω σκέψεις για τις προϋποθέσεις εφαρμογής του ορισμού του πρόσφυγα στο πρόσωπο της προσφεύγουσας ισχύουν και για το ανήλικο τέκνο της (η) προσφεύγουσας (α) προσφύγα.

ΕΠΕΙΔΗ η Επιτροπή έκρινε ότι στο πρόσωπο της προσφεύγουσας και του ανήλικου τέκνου της συντρέχουν τα κριτήρια υπαγωγής στο καθεστώς του πρόσφυγα, σύμφωνα με το άρθρο 1 Α(2) της Σύμβασης του 1951 και/ή του Πρωτοκόλλου του 1967 και το αρθ. 13 π.δ. 96/2008.

ΕΠΕΙΔΗ κατά τη διάρκεια της διαδικασίας για τον καθορισμό του καθεστώτος του πρόσφυγα δεν προέκυψαν περιστατικά που συνεπάγονται τον αποκλεισμό της προσφεύγουσας σύμφωνα με τις ρήτρες του Αρθ. 1 Δ, Ε, και ΣΤ της Σύμβασης του 1951 και το άρθ. 12 π.δ. 96/2008.

Για τους λόγους αυτούς

Η Επιτροπή ομόφωνα,

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την προσφυγή της,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ότι στο πρόσωπο της προσφεύγουσας και του ανήλικου τέκνου της πληρούνται τα κριτήρια αναγνώρισης του καθεστώτος του πρόσφυγα, σύμφωνα με το άρθρο 1 Α (2) της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Καθεστώς των Προσφύγων της 28^{ης} Ιουλίου 1951 και τους χορηγεί το καθεστώς του πρόσφυγα.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε μυστική συνεδρίαση χωρίς την παρουσία των προσφευγόντων.

Βύρωνας Αττικής, 26 Ιουνίου 2012

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΧΑΝΤΖΑΡΑ ΠΗΝΕΛΟΠΗ
Λόγω αντικατάστασης
ΤΣΙΧΛΑΚΗ ΜΑΡΙΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΜΠΙΝΙΕΡΗ ΓΕΩΡΓΙΑ
Αστυφύλακας

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΜΠΙΝΙΕΡΗ ΓΕΩΡΓΙΑ
Αστυφύλακας

